

RUH ve MADDE

Cilt: 6 - Sayı: 64 - Mayıs 1965

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
SUAT TAHSUĞ

Hazırlayanlar :

Dr. Ata Atalay
Feridun Tepeköy
Erol Haras
Ergün Arıkdal
Salih Öge
Erol Sevil
Azime N.
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Çetin Salkök
Ali Erman

İdarehane ve Cemiyet binası
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/2
(Otel Santral Sokağı)

Dizgi ve Baskı :
Baha Matbaası

Kapak Baskı :
Karadeniz Matbaası

Abone ücreti
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

**Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :**
RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

İnsanoğlunun tesellilerden ibaret bir mutluluk aradığı çağ eskimektedir, eskimiştir. Bunun ıstırapı her yerde duyuluyor; belki açıkça itiraf edilmek istenmiyor. Bu da ıstırapı arttıran bir sebep oluyor.

İnsanın canını deşen problemleri bırakarak yan yollarda saadet aramasının cılız rahatlığı, yine insana daha karanlık geceler hazırlamaktadır. Karanlıktan korkan çocukların cesaretlenmek için şarkı söylemesi gibi... Sinir bozukluklarını uyuşturucu haplarla tedaviye çalışmak neye yarar?!

Çocuk dünyaya gelirken ana ıstırap çeker. Niçin bir fikrin doğuşu ıstıraplı olmasın ve bu ıstıraptan niçin korkulsun?

Gerçeklerin dar bir açıdan görünüşü, bu açının derecesine göre insanları sınırlamaktadır ki, biz buna «realiteler» diyoruz. İşte insan bu görüş açıları içine kendi şahsiyetini oturtuyor ve diyor ki, «ben buyum!». Açının genişlemesi, gerçeğin daha belirli bir hale gelmesi, insanın bu şahsiyetinde, (ego) sonda derin yaralar açıyor. Bu da ıstırap veriyor insana.. Açının genişlemesi, bilginin artması, insanın şuurlanmaya yönelişi demek; bir «kurtuluş ufku» demek.. Ama ufuktaki manzara benliğimizin dar kabuklarına sığmazsa ekseri, bir ıstırap gibi kapanıyor insanoğlu.

Fakat içinde bulunduğumuz nizam öyle bir nizam ki, acı çeksek de ufukta bir şeylerin mevcut olduğunu söylüyor. Fırtınalı geceleri takib eden sakin sabah vakitleri var.

Gerçek, biz görsek de görmesek de, bilsek de bilmesek de vardır. Gerçeği biz kendimiz var edemeyiz, icad edemeyiz. İnsan eliyle, bizim elimizle yapılmış bir şey değildir o. Biz ancak Gerçek yolunda olabiliriz ve her inkârımız ancak bizim için ve gittikçe daha zararlı olmaktadır. Onu görmemezliğe gelemeyişimizin sebebi, bizim mevcudiyetimizin onu dışında olmayışıdır.

Bize bir ruh vardır deniliyorsa, bu ruh tekrar tekrar dünyada bedenlenir, tekâmül eder deniyorsa ve biz de bunu kendi dışımızda, isterse alâkadar olabileceğimiz mücerret bir mevzu gibi kabul ediyorsak araştırma metodumuz bize pek bir şey kazandırmaz.

Mevzu tek tek hepimizindir ve bu araştırmadan kaçmak elimizde değildir. Bildiğimiz şu kadar ki, tekâmül vasatımız şimdilik şu güneş sistemi, dünyadır; ve hayatımız ötelere uzanmaktadır.

Aile

Sevgisi

Nereden

Geliyor

Yazan: Suat TAHSUĞ

Gerçek manasiyle aile, insan nev'inde başlamaktadır. Aile, sadece yeni doğacakların dünyaya gelmesi ve yetiştirilmesi ile vazifeli içtimai bir teşekkül müdür? yoksa bundan öteye giden bazı kıymetlerin kazanılmasını hazırlayan bir basamak mıdır?

Adamın yalnız olması iyi değildir; kendisine uygun bir yardımcı yapacağım. Ve bir beden olacaklardır.

İnsanoğlu yer yüzünde, kadın ve erkek, iki ayrı cins olarak bulunuyor. Her birinin öbürünün yapamayacağı bazı işler yolunda kabiliyetleri var ve bunlar birbirini tamamlıyor. Dünyaya gelecek çocuklar bu iki unsur olmaksızın, gelmiyorlar. Hayat müca - delesi de, ayrı ayrı vasıfların toplanmasıyla bütünü bulan bir teşekkülle yürütülüyor ki buna **aile** diyoruz.

İnsanlarda içtimai bütün hayat şekilleri aileyi korumuş ve onu bozmadan yürütme - ye çalışmıştır. Dinler, örfler, medeni ka - nun..

Böyle olmasa idi ve gelişigüzel yaşan - saydı ne olurdu?

İlk akla gelen çocukların bakımının ne olacağıdır. ●nların yetişmesi için, bugüne kadar aileden daha uygun bir vasat mey - dana getirilememiştir. Tabiat kanunları in - san nev'inde aile hayatını emretmiştir de di - yebiliriz.

Yalnız acaba bu, beşerin devamı için bir çareden öteye geçmeyen bir durum mu - dur? Yoksa bundan da öteye giden bir mâ - nâ taşımakta mıdır?

Yine müşahadelerimiz insan tekâmillü - nün ferdi değil toptan (maşeri) olduğunu apaçık ortaya koymaktadır. Maşerî tekâ - mül ise, insana has bir durum olan bencil - lik duygusuna aykırı bir keyfiyettir; feda - kârlıklar ister.

Hayvanlıktan kurtulmuş fakat yine de kaba olan insanoğlunun haşin egosu nasıl yumuşayacaktır?

Bu haşin egoyu yumuşatacak tesir, yi - ne egonun ihtiyaçlarından doğmaktadır: Ka - dın ve erkek birbirlerine muhtaçtırlar ve bu ihtiyaç, belki başlangıçta zoraki, temev - vüçlü, haşin bir anlaşma çeşidi ortaya koy - maktadır.

İlkel insanın bugün anladığımız mânâ - daki sevgi esasından mahrum aile çeşitleri - ni bir tarafa bırakalım; acaba bugün mo -

«erni aile çeşitlerinde gerçek sevgi; karşı -
lıklı anlayış ve fedakârlığa dayanan bir
münasebet kurulabilmekte midir?

Hissi, hayali veya iki yüzlü olmazsak ve
bütün dünya cemiyetlerine şamil bir objek-
tif müşahade yapabilirsek, büyük bir yüzde
ile buna «hayır» diyebiliriz.

Neden?

Bunda kadın ve erkeğin doğal karakter-
leri amil olmaktadır. Erkek ve kadın yal-
nızdır ve hayat yolunun yalnız yürümeye -
ceğini bilmektedirler. Bu yalnızlığı gider -
me, bir akitle sağlamlaştırılan «evlenme»
müessesesiyle kabil olabilmektedir. Fakat
böyle bir mecburiyet karşısında bulunan
kadın ve erkek çok aceleci, telâşlı ve peşin
kararlıdır. Üstelik her ikisi de birbiri hak-
kında gerçek bir bilgiden mahrum, hayâl
ve faraziyeler içindedirler. Ve bütün kera -
met «nikâhtan» umulmaktadır. Yani şekil
yerine getirilince aile saadetinin geleceği
garanti addedilmektedir.

Böyle bir peşin kararlar hareket eden ta-
raflar, kendi ölçülerince seçim ve tatbikat
yoluna giderler.

Bu söylediklerimiz asla bir tenkit de ğil-
dir. Zira aile kurmak için böyle muharrik-
ler, sebepler olmasaydı aile asla kolayca
teşekkül edemezdi.

Aile kurulduktan sonra, devam keyfi -
yeti şu amillere dayanarak vuku bulmakta-
dır: Çocuğun doğmasıyla adeta «doğal» ola-
rak tezahür eden annelik ve babalık sevgi
ve mes'uliyetinin zuhuru, alışkanlık ve yeni
bir tecrübeye geçmenin zorlukları karşısın -
da duyulan korku. Ailenin iktisadi durumu
ve temin ettiğini nisbî rahatlıklar..

Bütün bunlar, her iki tarafın «egosu»
sayesinde, egolardan fedakârlığı adeta zor-
lamaktadır. İnsan, elbetteki zamanla ince -
lip tekâmül eden bir varlıktır. Ve fırtınalı
aile hayatları, ya her iki taraftan birinin,
veya her ikisinin yumuşamasını, kaba taraf-
larının incelmesini intac etmektedir.

Muhakkak ki, bu aile çeşidi yeryüzün-
deki bütün ailelerin, gerçek ailenin miyarı

olamaz. Gerçek bir aile, karşılıklı doğruluk,
sevgi ve saygı esası üzerine kurulan bir or-
ganizasyondur. Burdaki sevgi, almanın ver-
diği bir hazza değil, vermenin, feda etme -
nin verdiği üstün bir sevince dayanmakta -
dır.

Bu neden böyle oluyor?

Bunun için, «Organizasyonlar» hakkın -
da biraz bilgimiz olması icab eder.

Hepimiz biliriz ki, insan vücudu mil-
yonlarca hücrenin bir araya gelmesinden
vücut bulmuştur. Bu hücreler organları, or-
ganlar vücudu meydana getirir. Hepsi birbi-
rine uygundur, ahenk halindedir; ve vücut
bir tekdir; bir bütündür.

Bu yalnız insan vücudunda mı böyledir?

Toplu gezen hayvan sürülerinde, karın-
calarda, arılarda bir organizasyonun mev -
cudiyeti açıkça bellidir. Bazı biyoloji bilgîn-
leri Bismarck adalarında yaptıkları bazı
incelemelerde, küçük balık sürülerinin bazı
davranışlarında hayli dikkat çekici bir du-
rum müşahade etmişlerdir: Bu balıklardan
bir teki bir tehlike sezdiği anda, bütün sü-
rü bir tek bedenmiş gibi yön değiştirmekte
ve kaçırmaktadır.

Sürü ile uçan kuşların uçuşlarında hepi-
miz benzer müşahadeler yapabiliriz.

İnsanlar, aileden sonra klâna, kabileye,
aşirete, nihayet millete, milletler topluluğu-
na ve bütün insanlığa bağlanmak yolunda
dırlar.

Bu yöndeki bir tekâmül gittikçe içten
gelen bir sevgi, diğerkâmlık, disiplin ve iş
bölümü duygusunu insanda meydana getir-
mektedir.

Diyebiliriz ki, aile, insanlık mektebinin
en önemli bir sınıfı ve insanları daha üstün
bir geleceğe hazırlayan bir basamaktır.

Şu üzerinde yaşadığımız dünyayı; deniz-
lerin, karaların, bulutların, ormanların, hay-
vanların ve insanların birbirine olan zaru -
ri ihtiyacını, ahengini düşünürsek, belki de
içimizde çok uzaklara giden bir sevgi, bir
hayranlık duyar ve bu ahengin üzerinde,
görünmeyen kuvvetli eller hissederiz.

apsisi ile belirlenir) Bir noktanın uzaydaki yerini saptamaya yarayan ana büyüklüklerden
Jatay plan - Koordinat

Rölativite

(Geçen sayıdan devam)

— III —

Bazı eşyaların hareketli olduklarının ve bunlardan bazılarının «evvel» bazılarının da «sonra» karşımıza çıktıklarının farkına varıp ilk zaman mefhumu idrakine ulaşıyoruz. Ayrıca aynı müşahadededen mesafe (uzaklık) mefhumuna da ulaşmış bulunuyoruz.

Ne var ki, bizler bu mefhumları biliyor, idrak ediyor ve fakat bir türlü tarif edemiyoruz. İşte fizik ilmi, haddizatında tarifden aciz ve mahrum olduğumuz bu üç mefhumun teşkil ettiği ana temele oturmaktadır.

Eğer biz, uzunluk ve zaman hakkında herhangi bir yanılmaya uğramış isek, bu takdirde bütün fizik binasını yeni baştan bir revizyona tabi tutmaklığımız icabedecektir.

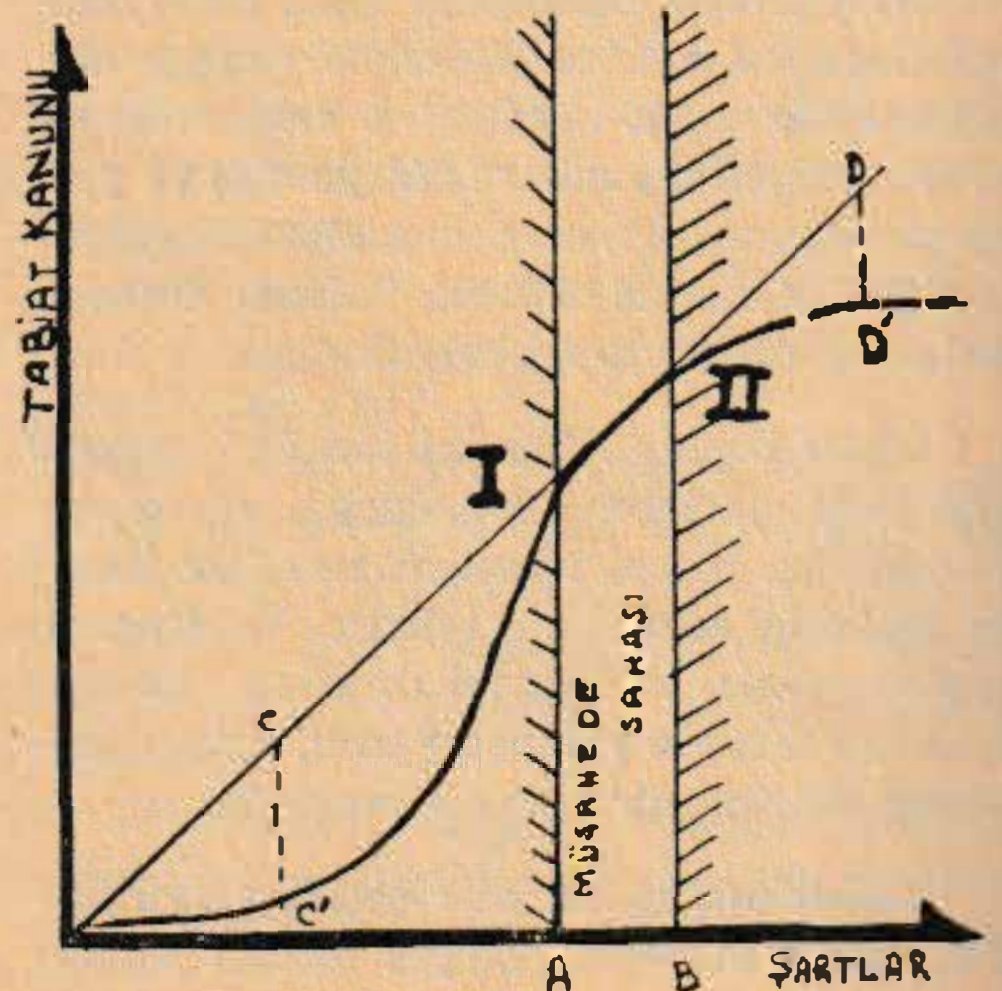
Zaman ve mekân hakkında nasıl olur da yanlış bir idrake sahip olmuş bulunabiliriz? Acaba buna imkân var mıdır? Einstein bu mefhumlar hakkındaki bilgilerimizin dünya çevresi dahilinde kalınmak şartıyla yanlış olmadıklarını söylemektedir. Daha doğrusu bunların hatalı taraflarının farkına varılabileceğinin, dünya üzerindeki hadiseler arasında pek de mümkün olamayacağı söylenmek istenmiştir. Bizler bu dünya üzerinde zaman ve mekânın müşahadesini yapıyoruz. Fakat, elde ettiklerimizi dünya ile alakalı olması lâzım geleceğini unutup bunları galaksilere de tatbik kalkışıyoruz. Böyle bir teşmili yapmağa acaba hakkımız olup olmadığı üzerinde düşünmemiz icabetmez miydi? Tecessüsümüz ve teşmil temayülümüz, bizi dünya hudutları dışında elde etmemiz zaruri olan yeni bilgilerin eşğine sürüklemektedir. Bizler evvelâ bilgisizliğimiz dolayısıyla dünya üzerindeki zaman idrakiyle hareket etmek ve uzunluk mefhumundan

faydalanmak istiyor ve bu teşebbüsümüzde de hiç bir hatalı ve mahzurlu bir taraf görmüyoruz.

İşte en mühim hatamız burada olmaktadır. Bilfarz, herhangi bir tabiat kanununu ele alalım. Burada şartlar apsis ekseninde gösterilsin. Ordinatı ise bir tabiat kanununun zamana tâbi değişimleri teşkil etmiş bulunsun. Dünya üzerinde AB sahasını ve şartlarını ancak müşahade ve kıymetlendirmek zorundayız. Bu dar interval (aralık) içinde vardığımız neticeleri nasıl olur da sınır dışına teşmil edebiliriz? Müşahademiz I, II kısmına bir doğru parçası olarak bizi kabule şevkediyorsa bu takdirde bütün diğer şartlarda da tabiat kanununun aynı doğru üzerinde bir değişmeğe uğrayacağını iddia edebilir miyiz? Buna ne dereceye kadar hakkımız vardır?

Bu takdirde görüldüğü üzere CC' ve DD' in-hirafları ortaya çıkmış olacaktır.

İşte bizim zaman ve mekân hakkındaki bilgimizin durumu da böyledir. Biz, dünya şartları içinde zaman, mekân ve kütle için muayyen bir takım fikirlere sahibiz, onlara

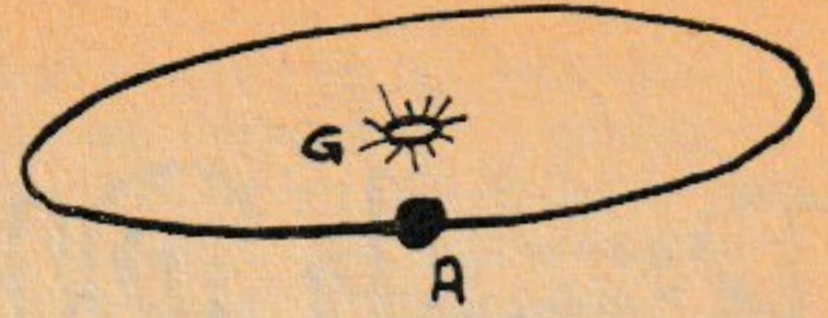
alışmış durumdayız ve hakikaten onlar bize göre böyledirler. Fakat, burada edindiğimiz bu bilgileri kalkıp da bütün kâinata teşmil edecek olursak o zaman büyük hatalara sürüklenmemiz bizim için mukadder olacaktır.

Yukarıdaki basit grafiğimiz bu hususu bize açıkça ifade etmektedir.

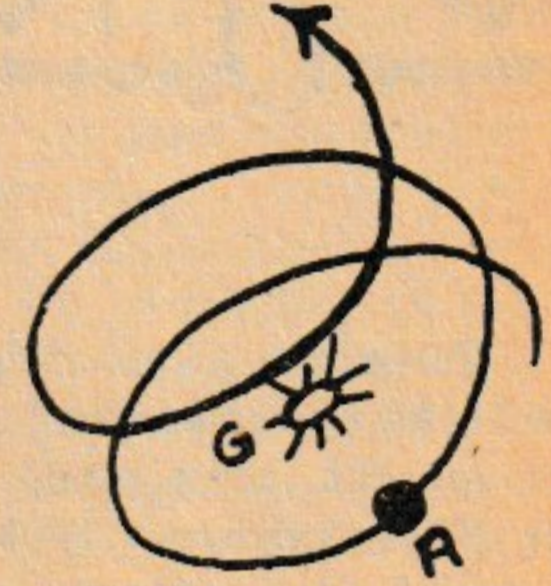
Herşeyden evvel biz, zamanı MUTLAK olarak kabul ediyoruz. Yani zaman, harekete bağlı olmayan mutlak bir mefhumdur diyoruz. Dolayısıyla herkes için aynen cari olduğunu iddia ediyoruz. Yani zamanın herkes için aynı şekilde işlemekte olduğunu kabul ediyoruz. Kâinatın herhangi bir köşesine bir saat asacak olursak herhangi bir yıldız sakininin bu saate göre kendi zamanını ayarlayabileceğini dolayısıyla iddia etmiş bulunuyoruz. İşte bizim zaman hakkındaki düşüncelerimiz aşağı yukarı bu merkezde bulunuyor.

Uzunluk için de düşüncelerimiz dünya şartlarına göre bir kıymet taşımaktadır. Meselâ, bir cetvelin iki ucu arasındaki mesafe bize bir uzunluğu ifade eder, diyoruz. Böylece, uzunluk ve mesafe ile, aynı fikri ifade etmiş oluyoruz. Yani bir şeyi gene kendisiyle tarif etmeğe kalkışmış bulunuyoruz. Burada biz gene iddia etmiş oluyoruz ki: bu cetvelin uzunluğu, hareket halinde bulunan bir kamyon içinde de gene AYNI kalacaktır. Fakat hemen şunu söyleyelim ki: bu iddiamızda tamamen haksız bir durumda bulunuyoruz. Zira, her mekânın kendisi-

I

II

ne göre olan şartları içinde kendisine göre olan bir zamanı ve bir mekânı ve kütlesi mevcuttur.

Malum olduğu üzere, evvelce dünya, bir tabak gibi düz bir yüz olarak kabul edilmekteydi. Sonradan yuvarlak olduğu ve döndüğü anlaşıldı. Daha sonra ise, dünyanın hakiki hareketinin bundan ibaret de olmadığı anlaşıldı. Çünkü, güneş sistemi de sabit yıldızlara nazaran bir hareket halindeydi. Bu hale göre dünyanın güneş etrafında kapalı bir eğri çizmesi yerine bir helezonî eğri çizmesi lâzım gelmektedir. (Şekle bakınız.)

Biz, bir şey'in bir şey'e nazar hareketini biliyoruz. Arz üzerinde bulunan bir rasit, arzın kapalı bir eğri çizdiğini görecektir.

(Devamı var)

KÂİNAT NİZAMI ve HADİSELER

«Söylediğim gibi, bütün kâinatın büyük bir devri ve gidişi vardır. Herşey şüphesiz birbirine bağlıdır. Ve bütün hareketler birbirinin hem menşei, hem de müntehasını teşkil eder. Hem illeti, hem de neticesidir. Bu bakımdan herşey, bütün hareketler, kâinatın bütün gidişi, her tesadüf edeceğimiz hâdise plânlanmış ve çizilmiştir.»

AKIN - 14 Ağustos 1948

«Bütün dünya nizamı kurulmuştur, demiştim. Bu nizamın başlangıcını ve sonunu bilmiyoruz.»

AKIN - 24 Ağustos 1948

«Bütün hadiseler birbirine bağlıdır. Bir evvelki, bir ondan sonrakini hazırlar. Ve netice daima yükseğe doğrudur.»

AKIN - 31 Temmuz 1948

«Size şu kadar bildireyim ki, kâinatımızda, yani gerek içinde bulunduğumuz, gerek hazırlamak istediğiniz âlemlerde bir hâdiseyi (neden, niçin?) diye sormak arzusunda bulunuyorsanız o hâdiseyi ilk olarak ele aldığınız zaman onun muhakkak diğer hâdiselere bağlı olduğunu bilin ve ona göre neticelere varın.»

HACI ALİ - 29 Ağustos 1948

Büyük RÜH Dostlarımız

Kemal Yolcusu

«İnsanlar... Zavallı insanlar, yukardan ne küçük şeyler isterler!.. Küçük bir şey, bir rahatlık, ufak maddi bir saadet, basit bir dünya yardımı.. Halbuki insan varlığını teşkil eden ruhların tekâmülü için icap ederse, nebülözler teşekkül eder, âlemler kurulur. Zamanın, mekânın bir kıymet ifade etmediği mevsimlerde sizin için uzun hazırlıklar yapılır. İnsan aklının kavrayamayacağı şekillerde plânlar tanzim edilir.

«Plânları büyük, çok büyük varlıklar hazırlar. (büyük denince cüsse büyüklüğü anlamıyacaksınız. Ancak ve ancak ihata ediş kabiliyeti, sezîş zenginliği, maddeye hâkim oluş kudreti bahis mevzuudur.) Aşağıdan yukarıya doğru şöyle bir derece vardır. Tabiat, bu güneş sistemi içinde ruhlar tekâmüle hazırlanırlar. Bu tabiat, kâinat içinde ilk tekâmül istasyonu değildir. Ruhlar, güneş manzumesinden daha geri manzumelerde de bir tekâmül yaptıktan sonra ancak sizin âleminizde tetkikata hak kazanmışlardır.

*

«Şimdi, siz insanlar önce, dünyanızı alâ kadar eden misaller istersiniz. Yakınlarınızda eşya var. Eşyadan sonra nebat dediğimiz mürekkepler gelir. Nebattan sonra hayvan ve insan. Bunların her birine sınıf diyelim. Bu sınıfları ayrı ayrı idare eden ve yeryüzü seyyaresinde onların tekâmüllerini teftiş ve kontrol eden varlıklar vardır. Bu varlıklar, umumî ahengi, yani yer yüzündeki ahengi teminle mükelleftirler. Bakınız meselâ yer çöküntüleri var. Zelzele dediğiniz... Bunların içinde bir çok hayat mahv olur. Bu mahvolanların içinde iyi ha-

zırlanmış olmaması yüzünden reddolunan plân sahipleri de var.

*

«Kainatta varlıklar yok olmak için var olmamışlardır. Ruhların varlığı için daha pek çok şeyler var olmuştur. Kirli bir sayfayı defterinizden yırtarsınız. Bu hâliniz, onu yok etmek için değil, daha iyisini yazmak içindir. Değişen şey maddenin hâlidir. Siz belki bu yırttığınız sayfa için zaman kaybediyorsunuz, bazı işleriniz geri kalıyor. Ama, bundan bir tecrübe kazanıyorsunuz. Bu tecrübe bu kaybettiğiniz şeylere yeter ve değer.

«Plânlarınızı gelişi güzel tanzim etmediniz.»

«Onlar mevziî ve umumî bir takım kontrollardan geçmiştir. Kâinatta bir ahenk vardır. Bu ahengi siz plânlarınızla bozmanız için o kadar çok kontrollara tabisiniz ki...

«Eğer öbür âlemden önüne gelen herkes bedenlenmek isteseydi ve bu isteğe müsaade edilseydi büyük bir karma karışıklık içinde hiç bir netice hâsıl olmadığı gibi tekâmül de bahis mevzuu olamazdı.

*

«Kâinat bir sestir. Size bir parçacık bu sesden bahsettiler. Sesleri ayıklamak insanı sezîş yollarına götrürür. İnsan diledikçe seslerin hususiyetlerini idrak edebilir. Bir demiri başka bir demire vurarak medyoma işittiriniz ve bu demir konuşsa acaba size neler söylerdi, diye sorunuz. O; eşya ile, etrafındaki her şeyle konuşmağa alışsın. Bu suretle med

yom maddeyi bırakarak değil, maddeye bağlanarak rabita yapacaktır.»

«Etrafınızdaki her şey bir şuur eseridir. İçinde bulunduğunuz bu oda, karartma tertibatınız, masanız, duvarlar.. Sizi hiç tanımayanlara pekâlâ durumunuzu ifade edebilir. Ve gayenizi de gösterir. O hâlde niçin bu yolda yürümüyorsunuz? Niçin bir çok aletlerle, resimlerle medyomunuzu rabita ya teşvik etmiyorsunuz? Bu bir sistemdir ve size faydalı olur.»

«Geniş bir arazi içindeyim. Bir şeyler görüyorum. Muazzam ağaçlar var. Yaprakları, dalaları yumuşak kenarlarile semaya sanki el açmış gibi uzanıyor. Mavi ile lâci vert arası bir renk, gökyüzü rengi, kahve rengi, kadifeyi andıran bir toprak... Toprağın üzerinde iplikten daha ince çemenler var... Ağaçlara doğru itiliyorum... Sarmışıklar ağaçları sarmış. Semaya kadar onlar da boy atmışlar.. İncecik tüy gibi ince bitkiler, ağaçların dibinde şunları söylüyor:

«(Bu ağacın himayesinde biz de nasibimizi alıyoruz. Bu kocaman ağaç bizim gelişmemize engel olmuyor. Hattâ ona tırmanırsak bizi yükseklere çıkarıyor. Ezmiyor, boğmuyor..)

«Yapraklar hışırdıyor ve bana şunları söylüyor: (Biz bir varlığın enkarnelerine benzeriz (1). Bizde gördüğün sarı yapraklar iyi tanzim olunmamış plânların neticesidir. Onlar bu ağacı tezyin etmez. Burada enkarneler ne kadar çok olursa ağaç o kadar güzel görünür. (Yani ne kadar çok yaprak olursa). Siz insanlar tekâmül ettiğiniz zaman ayaklarınızın dibindeki zavallıları hırpalamayınız. Bir ağaç kadar olsun onları himaye ediniz)

«Solda sular akıyor. Su acayip bir şekilde akıyor. Birbirleriyle sarmaş dolaş bir akış bu. Dalgalar birbirini tırmalamadan, yekvücut olmuş gibi birbirinin içinde eriyor. (Siz de gayenize koşarken yerde sürünen sular kadar geçimli olunuz. Tırnaklarınızı içine çekip onları dumura uğrattınız. O zaman akışınız bir ahenk teşkil edecektir!..) diyorlar.

«Herliyoruz... Bir göle doğru.. Burada çakıl taşlarına benziyen sedef renk serisi

var. Bunlar arasında bir tek şekle dikkat ettiğimiz zaman derinleşiyor, renkleniyor... Büyüyor... Korkunç bir neftilik insanı içine çekiyor. Diyorlar ki: (Bu, ihtirastır. İhtirastarınızı süslü sedcfler zannetmeyiniz. Onlar, size bir defa hoş görünmeğe başladıkları zaman sizi içine çeken ve boğan nefti karanlıklardır. Onların içinde boğulmanız.) Yeşil çemenler var gene. Bu gölün etrafını çepe çevre çevirmiş. Uzun ve birbirinden ayrı yaprakları olan çemenler.. Ayrı ayrı duruyorlar.. Yanyana oldukları halde.. Sanki birisi ötekini yemek istiyor.. Sivri uçlarla ahenksizlik yaratıyorlar.. Fakat her sivri çemen yaprağının ucu, komşusunun elinde kıvrılıyor, bozuluyor.

«Nağmeler duyuyorum... Bunlar renkten ibaret... Açılıp kapanan bir ışık seli.. İnsan ruhuna ihtişam veriyor. Dalga, renk... İnsana okşayış hâlinde hitap ediyor: (insanların sezislerini kuvvetlendiriniz ki tabiatın güzelliklerini görsünler)».

(1) Enkarne, dünyada yaşamak için bedenlenmiş ruhlar demektir.

İZMİR SPİRİTİK ARAŞTIRMALAR CEMİYETİ

Okuyucularımızın yakından fanı oldukları «İzmir Spiritik Araştırmalar Cemiyeti» nin faaliyetlerini sizlere aksettirmeğe çalışmaktayız. Bu sayımızda da, 12 ve 13. sayfalarımızda İzmirde yapılan celseler esnasında alınmış, Kadri müstear isimli ruh dostumuzun iki febliğini sunuyoruz.

Okuyucularımıza, imkân bulabildikleri takdirde «İzmir Spiritik Araştırmalar Cemiyeti» ile irtibat kurmalarını tavsiye ederiz.

Adres: İzmir Spiritik Araştırmalar Cemiyeti

Mimar Kemâlettin Cd. No. 89
Karşıyaka - İZMİR

BEDDUA ile adam ÖLDÜRÜLEBİLİR Mİ?

«Bir Amerikan doktoru ölüm duasının sapasağlam insanları öldürebildiğine gözleriyle şahit olmuştur.»

Yazan: Ronald DEACON
(Selection'dan)

Havai'li Kahuna'lar sadece ateş üzerinde yürümekle kalmazlar. Havaili büyücülerin daha bir çok marifetleri vardır. Belki de bunların en harikası bir kimseyi dua kuvvetiyle öldürmeleridir. Kahuna, ya kendi kararı ile ya da sipariş üzerine biri için ölüm duasına başlar. Söz konusu kimse ise bir haftaya kalmaz öteki dünyaya göç eder.

Kurbana, hiç kimse maddi bir zarar vermiş değildir. Hatta, belki de, ona beddua eden Kahuna ile aralarında kilometrelerce mesafe vardır. Kendisi için ölüm duası okunduğundan bile bihaber olduğundan, telkin kuvvetiyle ve korku ile öldürülmesi nazariyesi söz konusu olamaz. İşte Max Freedom Long «Mucizelerin gerisindeki Gizli İlim» isimli eserinde, korkunun bir rol oyna-

mış olamayacağı bir olayı anlatıyor:

Genç bir İrlandalı, taksi şoförlüğü yapmak üzere Honolulu'ya gelmişti. Çok geçmeden Havaili bir kızla tanıştı. Kız İrlanda'lıya öyle âşık olmuştu ki, bu yüzden bir yerli ile olan nişanını bozdu. Genç kızın büyük annesi İrlanda'nın maksadının hiç de dürüst olmadığını görünce kızı bırakması için elinden geleni yaptı. Allahın kendisini cezalandıracağını söyledi. Ama delikanlı buna aldırmadı. Bir gün genç İrlanda'lı ayaklarında bir uyuşukluk hissetti. Daha ne olduğunu anlayamadan, bu uyuşukluk beline doğru çıkmağa başladı. İki gün sonra onu hastaneye kaldırdılar. Tepeden tırnağa muayene eden doktorlar, hastalığına sebep bulamadılar. Neden sonra, Havai adalarında

hekimlik yapan yaşlı bir uzman İrlanda'daki ârâza bir mânâ verebildi ve bunun beddua neticesi olduğunu söyledi.

Hekim hastayı sorguya çekti ve macerasını öğrendi. Sonra da ihtiyarı görmeğe gitti.. Kadına kendisinin bir Kahuna olmadığını bildiğini söyledi. Yalnız bir şey rica ediyordu: Acaba bu genç İrlandalı'nın derdi ne bir çare biliyor muydu?.. İhtiyar kadın vaziyeti anlamıştı.. «Böyle şeyleri pek bilmem ama» dedi. «Bu genç adam bir gemiye biner de buradan giderse, belki bir şeyi kalmaz..»

Vaziyeti delikanlıya izah etmek bir hayli güç oldu. Hemen o gece onu Amerikaya giden bir gemiye yerleştirdiler. Gemiye biner binmez ayaklarındaki uyuşukluk geçmişti bile.

Kahuna'lar insanın iki ruhu olduğuna inanırlar. Gayri şuuri veya süflî ruh mantık dinlemeden kolayca telkin altında kalabilir. Ölüm duasını başarı ile nihayetlendirmek için, bir Kahuna, başka bir rahipten bir veya daha fazla ölmüş kimsenin aşağı ruhunu tevârüs etmiş olmalıdır (Buna Şark'da Hüdamlı denir). Bir kimseye ölüm duası okunacağı zaman. Kahuna bu esir ruhlara zihni telkin ile emirler vermekte ve onlardan, yere konulmuş yiyecek ve içeceklerden «Mana» veya hayat cevherini eldel etmelerini istemektedir. Hayat cevheri yiyeceklere, Kahuna'nın bedenine geçmektedir. Bundan sonra elde ettikleri bu kuvvetin nerede kullanılacağı Kahuna tarafından ruhlara gösterilmektedir. Kurbanı ait bir şeyin kokusu ruhlara verilerek bunların kurbanı av köpeği gibi takip etmeleri temin edilmektedir. Bu ruhlar kurbanı kuvvetli tesir altına alabilmektedirler.

Kahuna'nın kendilerine verdiği bu kuvveti kurbanlarına tesir için kullanırlar. O zaman onun hayat kuvvetini yavaş yavaş çalmağa başlarlar. Bu iş üç günlük bir devre içinde ayaklarda bir uyuşma şeklinde başlayarak kalbe gelir dayanır ve kurban ölür.

Ölüm duasının tesiri olaylara dayanan bir hakikattir. Bir de şu vardır: Ölüm duası okunan bir kimse, ikinci bir rahibe başvurur da emniyetini temine çalışırsa, bu;

ikinci rahip, hücum eden ruhları ilk gönderene iade edebilir. Hatta bu ruhlar, gafil avlandığı takdirde, ilk Kahuna'nın ölümüne bile sebep olabilirler.

Buna ait bir olayı da aşağıda bulacaksınız:

Dr. Biringam bir seferinde 4 Havai'li ve katırlarla beraber Mauna Loa dağına çıkıyordu. Volkanın kraterine yaklaştıkları sırada genç yerlilerden biri hastalandı. 24 saat sonra delikanlı oturamayacak derecede zayıf düşmüştü. İstişareden sonra, delikanlıya ölüm duası okunduğuna karar verdiler. Delikanlının herhangi bir düşmanı yoktu. Havai'lilerden biri çocuğu sorguya çekmeğe devam ederek şu sebebi öğrendi: Köyünün papazı, yerlilerin beyazlarla herhangi bir münasebette bulunmalarını yasak etmişti. Bu emre itaat etmiyenin hayatına son vereceğini bildirmişti. Delikanlı köyünden ayrılmış, emri unutmuş, üstelik beyazlarla işbirliği yapmıştı.

Dr. Biringam çocuğu kurtarmak için bir çare düşündüğü sırada, yaşlı Havai'lilerden biri ona yaklaşarak, ilk Kahuna'yı ölüm duasıyla yenmesini söyledi.

Etrafındakilerin, kendisinin gencin hayatını kurtarabileceğine inandıklarını anlamıştı. Ama nasıl? Bilgisi yoktu.. Bu insanları ve delikanlıyı hayâl kırıklığına uğratmamağa karar vermişti..

Çocuğun karşısında durarak ruhlarla konuşmağa, onları methetmeğe, ve bir Kahuna'nın esiri olacakları yerde, kendilerini bekleyen cennete gitmeğe daha çok lâayık olduklarını söylemeğe başladı. Sonunda da ruhların, kendilerini buraya gönderen Kahuna'yı öldürmelerini emretti. Saatler geçti.. Birden delikanlı ayaklarını kıyıdata bildiğini söyledi. Acaba diğer Kahuna gerçekten ölmüş mü idi?

Köye geldiği zaman Kahuna'nın uykuya daldığını, sonra da feryatla uyanarak çırpına çırpına öldüğünü öğrendi. Bedduanın mevcudiyeti bir hakikattir.

Not: Gelecek sayımızda bu olayın ilmi ve ruhsal bir izahı yapılacak bedduanın kaderi icapları hakkında malûmat verilecektir.

Ruh ve Madde

BÜYÜK VAZİFELİLER DÜTÜK VAZİFELİLER

(Geçen Sayıdan devam)

Yazan: Suat TAHSUĞ

İSA, İBRAHİMDEN ÖNCE DE VARDI

Bu yazımızda E. Schuré'nin "Büyük İnisiyeler" isimli kitabında temas ettiği bazı fikirler üzerinde duracağız.

Birincisi, İsanın Ferisiler (Musanın tarikatını büyük bir katılıkla tutan ve görüşlerini kanunlara uyduran, gerçek yaşayışları, ruhi hayatları bu kanunlara uymayan yahudi tarikatı) karşısında söylediğidir.

"İbrahimden önce de ben vardım" (Yohana, 8, 58)

Bu ayeti kendi bildiklerimize göre düşünelim: Ruh, herhangi bir bedenlenmesinden çok önce vardır. Vazifeli olarak yeryüzüne gelecek varlığın çok, çok evvelerden, maddi dünyalardaki, âlemlerdeki hayatı sırasında elde etmiş olduğu bir güç, bir liyakat mevcuttur. Ve yer yüzündeki vazifesi ona tanrısal bir bağış, bir mevhibe olarak değil, zahmetli ve uzun bir hazırlığın kazandırdığı bir hak olarak verilmiştir.

Nitekim, Kur'anın Casiye suresinde şöyle denilmektedir: "Allah, gökleri, yeri, hak ile yarattı. Ta ki herkes kazancına göre karşılık görsün, onlara asla gadr olunmaz."

Bu gerçek, herhangi bir peygamberin, putlaştırılmasına, mabudlaştırılmasına manidir. Nitekim yine kur'anda Tevbe suresinde (Ayat 31) şöyle denilmektedir:

«Yahudiler Uzeyre, Allahın oğludur, dediler. Nasraniler de (Hıristiyanlar) Mesih Allahın oğludur, dediler. Bunlar onların ağızlarında dolaşan sözlerdir. Onlarla, daha evvel kâfir olanların söylediklerini taklit ediyorlar»

Nitekim Mısırlılar Firavunlara uluhiyet atfetmişlerdi.

Nitekim Jules Cesar kendini mabud saydırmak istemişti.

YUKARDAN GELENLER

Bu hususu İncilden aldığımız bazı satırlarla da belirtmek isteriz: "Ve bir reis ona: İyi Muallim, ebedi hayatı miras almak için ne yapayım? diye sordu. Ve İsa ona dedi: Niçin bana iyi diyorsun? Birden başka, kimse iyi değildir, o da Allaktır." (Luka, 18/18-19).

Edouard Schuré, kitabında enkarnasyonu, bedenlenmeyi şöyle anlatmaktadır: «Kim olursa olsun her insanın doğumuna yardım eden İlahi Fiil, daha açık bir ifade ile ruhsal alemin tesirleri, fiziki bir atavizm (Soya çekme) ile izah edilemeyen istisnai varlıkların doğumunda daha da belirlidir. Bu tesir, yeryüzünün vechesini değiştirecek vazifeli varlıklar bahis konusu olursa en yüksek dereceyi bulur. Tanrısal bir hizmet için seçilen ruh, Tanrısal bir dünyadan gelir. Hür olarak, şuurlu olarak gelir. Fakat yeryüzü hayatının sahnesine inebilmek için bir vasıtaya muhtaçtır. Moral varlığının davranışı ile, ruhunun arzusu ve hayatının saflığı ile, insanların gözünde Tanrısal bir oğul olacak vazifeli ruhu, seçkin bir ananın, hissetmesi, çekmesi, kanında ve etinde enkarne etmesi lâzımdır.»

İnsanoğlunun bilgisizliğinin, yüksek bir plandan dünyaya vazife ile inen varlık hakikatini, baba - oğul efsanesi ile karıştırdığı aşikârdır.

MERYEM İLE YAYGINLAŞAN KANUNLAR

Burada Édouard Schuré'nin üzerinde durmadığı bir hususu zikretmek isteriz :

İsrail oğullarında, Mabette vazifeli olacak kâhinler (rahipler, hizmetkârlar), Le-

vililer sıptından (soyundan) seçilirlerdi. Levililer soyunda ise evlenme ancak kendi kavminden olanlar arasında tahdit edilmişti. (Levililer, 18 : 14) Meryem Levililer sıptındandı. Şu halde İsaya doğuracak kadının bedeninin ayrıca, nesillerden beri biyolojik bir seleksiyonla hazırlandığını da düşünebiliriz. Zira bildiğimize göre, ruh - madde münasebetleri genel sempatzasyon kanunu çerçevesi dahilinde olmaktadır.

İsaya kadar İsrailde cari olan izdivaçta kapalılık ve seçme usulü, hıristiyanlığın zuhuru ile ortadan kalkmıştır. Zira, Musa ile İsa arası devrede sadece bir ırkın yaşayış ve imanı ve bunun tatbik tarzı olan şeriat üzerinde durulmuştu. Halbuki İsanın tedrisatı ile bu usul, bu kanun kalkmış ve **inan** herkes yeni sisteme, yeni ruhanî aileye girebilmişti. Bunu, ilerde, sünnetlilik - sünnetsizlik bahsinde göreceğiz. Yani adeta artık bedeninin yerini görünmeyen, ruhsal olan alıyordu.

KENDİ KENDİNİ HATIRLAYAN VARLIKLAR

Yine Édouard Schuré'nin kitabına devam edelim :

İsanın doğumundan beşyüz yıl önce Empédocle, şöyle diyordu : **Gökten gelen ruh için doğum bir ölümdür.** Bir ruh, ne kadar üstün olursa olsun, bir defa bedene girince, muvakkat olarak bütün geçmişinin hatırasını unuttur. Bir defa bedenî hayatın çarkları arasına girdikten sonra, yeryüzündeki şurunun inkişafı, enkarne olduğu dünyanın kanunlarına tabidir. Unsurların kudreti altı-

na girer. Menşei (geldiği ruhî plan) ne kadar üstün olursa, uykuda olan kudretlerini, semavi melekelerini kazanması ve vazifesinin şuuruna varması için göstermesi lâzım gelen cehit o kadar çok olacaktır."

İsanın doğumundan sonraki devre, yani çocukluğu ve gençliği hakkında pek az malûmat vardır. Ancak, İncilde Anası ve Yusuf ile bir ara, Hirodesin zulmünden kurtulmak için Mısıra gittiği yazılıdır. Gerek gidiş, gerek geliş Yusufun gördüğü bir rüya ile, yukarısı tarafından tayin olunmuştur.

Burada, açıkça bilmediğimiz şeylerden bahsetmek, elbetteki mümkün değildir. Fakat okuyucularımıza, Edouard Schuré'nin bahsettiği hakikatlerin, enkarnasyonun, bedenlenmenin çok esalı bir veçhesi olduğunu hatırlatırız. Biyolojide bildiğimiz bir kanun vardır: "Ferdin tekamülü nev'in tekâmülünü takib eder" diye ifade olunur. Ana rahminde, döllenmiş yumurtanın, cenin (embriyon) halinde, evvelki bütün hayvanî safhaları tekrarladığı bir gerçektir. Beden içindeki ruh hakkında da bu kanun caridir. Ancak bunun bir zorluğu, biyolojik tekâmüldeki kendiliğinden olan seyrin burada mevcut olmadığıdır. Ferdin gerçek şahsiyetinin yeryüzünde belirmesinde bütün dış şartlar, hayatı onun yardımcıdır. Ancak bu, şuurlu bir inkişaf, aydınlanma olacağından, ferdin bizzat göstereceği bir cehit de zarurettir. Gördüğümüz bütün yardımlar bizde bu cehdi kuvvetlendirebilmek içindir de diyebiliriz...

İŞIKLAR

İnsan kendi kudretine uygun düşecek kadar mustarip, vazifesini başardığı nisbette muvaffak, bunların ruhundaki aksi kadar huzura sahip bir varlıktır.

KADRİ

Gökten inen yağmura kimi rahmet diye sarılır, kimi felâkete uğradık diye darılır. O da rahmet diyene rahmet dağıtır, kötü diyene de merhamet etmez.

KADRİ

Hadiselerin sathî ölçüleri üzerinde durmak prensibini kendilerine bir ışık olarak tutanlar kazanır.

REHBER

Ölüm, varlığımızı tüketen bir sır değil, sizi daha verimli, dah ayüksek hale sokan bir değişmedir.

M. MOLLA

RUH DOSTLARIMIZDAN

Kadri - 1962

Hakikatlar insana yakındır

İnceliğine nüfuz edilmesi insanlar tarafından imkânsız olan nice meçhuller vardır. Hakikatte bunların bir kısmı açık olmakla beraber, bir insan izan ve idraki bunu kavrayamaz, bu sebebden bir çok tevil ve tefsirler meydana gelir. Halbuki hiç bir tefsir esasa yaklaşamaz.

Malûm olanı hiç kimse aramaz ki... Bütün muvaffakiyet ve saadet o belli olmayanı meydana çıkarıncaya kadardır.

Bir çokları uzun yolları hep bunun için teptiler. Bir ömürden geçtiler, hayatta bütün ıstırap ve meşekkatî kendilerine yar bildiler. Bunlardan duydukları, elde ettiklerinden çok büyüktür. Dalma derinlere, hakikatlar satha ve insana yakın yerdedir. Doğru yolu tutmak yerine eğriyi tercih etmek, uzun yorgunluktan sonra bir şey elde edememek demektir.

Muvaffakiyet insanın düşüncesine bağlıdır. Elde etmek istediğin senin için bir sevinç, başkasına ise bir hiçtir. Her yol onu tutan için bir mânâ ifade eder. Sen az min kadar, sana layık olanı bulduğun an mesudsun.. Fakat bunu da ta... sonuna kadar bilmek mümkün olamazki...

Ne günler geçer de, insan yanındaki görmez; karanlıkta fark edebileceğin aydınlıkta önünden geçmez. Dize geldiğin yerler bir harabe de olsa senin için bir gülistan, kalbinin Allaha yöneldiği anlar, sana yaklaşan fırsatlardan birer an; yüzünü teveccüh kıldığın güzellik içinde her dem nümayandır.

Kendini bildiğin, huzurda eğildiğin demler yaşanan bir hayattır. Böyle geçmez se ömür de bir ziyandır.

Dünyaya insanlar hep ibadet için gelmezler ki... Yaşayışa uygun olan hareketlerde de bir asillik mevcuttur. Her geçen saat bir diğerine benzese de arada çok derin mânâlar vardır. O andaki düşüncen, tavrındaki gösteriş, bu benzeyişleri çok ayırır.

Tabiat bir kanunu ilâhidir. Onu gördükçe, gönülden bir parçayı ona dökdükçe, anlamayı bilip öğrendikçe, meçhuller açılır, gözünde. Anlarsın ne zayi olan var, ne sana senden gayri yar. O halde dost dostu muhtaç düşdükçe, sen gayriyi destekledikçe yarın sana yakındır.

Doğruyu bildikçe, ilimde yükseldikçe, bilgin pekleşir. Ufkun daha açılır; görünüşün görünenden başkasına gider; belki bir gün bir şeyler senin de nasibine düşer.

Bir Demet Yapmak Lâzım

Zulmeti yırtan ışığın, içe geçen bir kudreti yokdurki.. En kederli anlarda, derde derman olan, Dosttan gelen kuvvetlerdir o da isteyerek sunulan bir çiçek gibi iç açıcı ve bir maksad gözetmeyen temiz ellerle sunulmuşsa makbuldür.

İzani açık olmak, kötüyü görmek, dostu bilmek, düşene güven vererek onu kaldırmaktır. Bunlarsız yükseliş olur mu? Duyduğu her söze uyan, kendi idrakine danışmayan ne netice alır. Verilen çok azla, kendininkini birleştirmek, bir demet yapmak lâzım.

Ne günler geçer de görmezsiniz çevrenizdekilerini, ihtiyacı olana vermezsiniz elinizdekini. Beklersiniz gelsin kapıya da istesin. Hep benlik, herkes size siz desin.. Aramakla başlarsan işe, bakmazsan yokuşa inişe, çöller çemenzar olur, kurak yerlerde gülistan.

Herkesin bir isteği var. Hakikatı bilmek için arar arar. Amma yorulmak zor gelir. İsterki her şey gelsin önüne. Gelecek bir gün aradığın kadar. Ulaşacaksın emeline nasibin varsa, fedakârlığın çoksa... Bunlardan biri yoksa kader yön değiştirir. Seni bir çok yerlerde eleştirir. Tekrar buldurur yolu amma... yine yorulursun iyisi mi, başdan biraz emek ver. Bak bütün tabiat ne der.

Çiçek böceği, böcek çiçeği arar. Kurak suyu, su güneşi, toprak hayatı arar. Ondan gelen diriler tekrar ona döner. Hep bulmak için, yok olmamak için, içi dolmak için, var olmak için sen de arayacaksın.

Yön sorulur mu, sonsuz bir çölde? iç güdüsü ile zulmeti bilmek, onu delmek, ışığı bulmak azmi yol gösterir yolcuya. Dosta uzatılan dost eli, kalpten gönderilmiş bir kalp teli çeker doğruya seni. İnsaniyete ünlerim oğul. Doğruya git doğru ol. Düşmana git dostu ol... Kudretinden vermezsen gayriye ne gerek sendeki bu sermayeye. Sana verilen senin malın değil. Onun kullanılışından elde kalanları senin. Güzel sözün tatlı dilin verirken titremeyen elin, içde açan herkese dağıtacağın çiçeklerin İşte senin tutacağın temellerin. Ne gama tasalan ne sevince ram ol... Adam ol adam.. Bunlar senin dünyadaki eserlerin. Sen onu hastalık, üzüntü, gam diye adlandırır-sın. Onlar olmasaydı sen olmazdın. Bunu öyle düşündüren bilgindeki eksiklik, ruhundaki duyuları anlamadaki yetersizlik.

İstiraba kıymet verme ki, sevinci duyusun. Elem geçince sana kuvvet gelecek, yaşama kudretin artacak. Bir evvelkinden daha mutlu olacaksın.

İyilik için toplanın, birlik olsun yolunuz. Herkese uzanan ellerle şad olunuz, nur olunuz.

Kadri

Eski Bir Tebliğden

...İnsanlar böyle çırpına çırpına bir yola saparak, bir yere vararak o namütehâhî sahanın en başında olan, en küçük bir noktasını ancak itmam eder. Cehaletleri de bu noktadan itibaren biraz sönmeğe başlar. Sonra ilerledikçe daha başka şeyler de öğrenmeğe başlar. İşte o zaman öğrendikleriniz şimdi bilmek istediklerinize hiç benzemez.

İlâhi Yol Göstericiler :

(Geçen sayıdan devam)

İnsanlığın devre devre uyanışı, Tanrısal elçiler vasıtasıyla olmuştur. Yeryüzü şartlarına uyarak alefâde bir insan gibi yaşayan, ıstırap çeken bu varlıklar büyük cehitkârlardır ve onlara çok şeyler borçluyuz.

Ram beyaz halkın lideri oldu. İnsanların kurban edilmesine karşı geldi. Kendine taraftar olanları «Koç» işareti altında yapıldı. O zamana kadar İskitlerde «Boğa» işareti ön plânlaydı; Şiddet ve kaba kuvvetin timsali. Koç ise, sürünün sulh sever, cesur başkanıdır.

İki gurup birbirine düşman oldu. Harp olacaktı; Ram tereddüt etti. O zaman bir rüya gördü:

Gökyüzü bulutlarla kaplıydı; kara bulutlar dağların tepelerini, ağaçların tepelerini yahyordu. Bir kayanın üzerinde dağınık saçlı bir kadın, önünde bağlanmış yakışıklı bir muharibi boğazlamaya hazırlanıyordu. Ram «Atalar aşkına dur!» diye bağırdı ve kadına yaklaştı. Kadın ona döndü ve bıçak gibi keskin bir bakışla baktı. O sıra, gök gürledi ve çakan şimşeğin içinde, parıl parıl bir yüz belirdi. Orman titredi; dağınık saçlı kadın yıldırım çarpmış gibi yere yuvarlandı, esir devin bağları çözüldü. Ram korkma-

R
A
M
A

dı; çünkü şimşek içinde parlayan bu yüzü daha evvelce de görmüştü. Ona daha da güzel gözüktü. Şeklin bütün vücudu ışık içinde parlıyordu. Ve Ram kendini bir mabedin içinde gördü. Geniş sütunlu bir mabette; kurban taşının yerinde bir mihrap yükseliyordu. Mihrabın yanında gözlerinde ölüm korkusu olmayan muharip duruyordu. Zeminde, taşlar üzerine yatan kadın ölmüş gibiydi. Işıklı varlığın sağ elinde bir meş'ale, sol elinde bir kadeh (kupa) vardı. Sevgiyle gülümsedi ve «Ram senden memnunum; dedi. Bu meş'aleyi görüyor musun? Bu, Tanrısal Ruhun mukaddes ateşidir. Şu kadehi görüyor musun? Bu da, Hayat ve Aşkın kadehidir. Meş'aleyi erkeğe, kadehi kadına ver». Ram, kendine

Édouard Schuré'den

emrolunanı yaptı. Meş'ale erkeğin, eline ve kadeh kadının eline geçer geçmez mihrapdaki ateş kendiliğinden yandı. İki varlık da bu aydınlığın altında ilâhi Zevce ve Zevce gibi ışıldadılar. Aynı zamanda mabed genişledi. Sütunlar gökyüzüne kadar yükseldi. Kubbe gökyüzü oldu. Ve Ram rüyasında, yıldızlı gökün altında bir dağın tepesine götürüldü. Yanında o ışıklı varlık bürçlerin manalarını izah ediyor; ona bu ışıklı işaretlerden beşeriye-tin kaderini okumasını izah ediyordu.

Ram ona «Kimsin?» diye sordu. «Bana Deva Nahousha = Tanrısal zekâ derler. Benim ışığımı yeryüzüne yayacaksın, her çağırışında yardımına geleceğim. Şimdi yolunda ilerle; git!» Ve elini uzatarak ona doğru gösterdi.

Ram bunun üzerine harpten vazgeçti. Halk arasından seçtiklerini Asyanın göbeğine götürmeye karar verdi. İnsan kurbanını yasak etti; Onun yerine mukaddes ateş ibadetini koydu. Ataların ruhu çağrılacaktı; fakat kanlı rahipler tarafından değil; her evde kadınlar ve kocaları tarafından. Tek bir duada birleşerek temizleyen ateşin yanında. Mihrapdaki görünür ateş görünmeyen semavi ateşi temsil edecekti. Bu ateş aileyi, klanı kabileyi ve bütün

halkları, yeryüzünde yaşayan İlahî bir merkez gibi birleştirecekti.

Fakat bu mahsulü elde etmek için iyi buğdayı kötü taneden ayırmak icab ediyordu. Cesurlar Avrupayı terk edecek, yeni ve bakir, el değmemiş bir toprak zaptedeceklerdi. Orada o, kanunlarını verecek; orada «yenileyici ateş» kültürünü tesis edecekti.

Göç yapıldı. Ram ve yardımcıları aldıkları ilhamlar ve yardımlarla bu işi başardılar.

Halka ziraati, toprağı ekmeği öğretti. Buğday ve asmanın babası oldu. Halk arasında kastlar (sınıflar) tesis etti: Rahipler, muhripler, çiftçiler, zanaatkârlar. Başlangıçta bu kastlar birbirlerine düşman değildiler. Babadan oğula geçen imtiyaz sonradan ihdas olundu; kin ve kıskançlığa sebebiyet verdi. Esirliği ve katli (adam öldürmeyi) yasak etti. Başkanlarını ve hakimlerini seçen klanı muhafaza etti.

Kadın, o zamana kadar ya evde sefil bir esir veya hizmetkâr, ya da kurbanların kalbini hançerle parçalayan, kendisinden korkulan, titrenen, lutfu elde edilmeye çalışılan zalim bir rahibe, büyücü idi. Ram kadını, kocasına eş, mukaddes aile ocağının rahibesi yaptı.

Senenin dört mevsiminde kutlanan bayramlar vardı. Bahar, zevç ve zevcenin aşkına tahsis edilmişti. Yaz bayramında kız ve erkek çocuklar ana ve babalarına çiçekler takdim ederlerdi. Son baharda ana ve babalar çocuklarına meyvalar verirlerdi. Bayramların en büyüğü esrarlı Noel bayramıydı.

Ram bu bayramı, ilk baharda idrak olunan aşkların mahsulü yeni doğmuşlara ve ölümlerin ruhuna, atalara tahsis etmişti. Görünen ve görünmeyen burada birleşiyordu. Bu, giden ruhlara bir veda ve anneler vasıtasıyla yeni doğanlara bir «hoş geldin» bayramıydı.

Ateşler yakılır, şarkılar söylenir, yeryüzü senesinin başlangıcı kutlanırdı. Ölü kışın içinde tabiat, yeniden döllenmekteydi. Ölümün derinliklerinde bir hayat titreyişi seziliyordu. Yerle gökün yaygın sevişmesinin, Büyük Gece-Ananın doğurduğu Güneş-çocuğun şarkısı söyleniyordu.

Ram, insan hayatını kozmik değişimlerin neticelerine mevsimler çarkına bağlıyordu. Aynı zamanda burdan Tanrısal bir mana çıkıyordu.

Hintli şair Valmiki, Ram için şöyle söylüyordu: «Mavi Lotüs gözlü Rama, dünyanın kiralı idi. Ruhu-

nun sahibi, insanların sevgisi, tab'asının ana ve babasıydı. Her varlığa aşk zincirini vurmasını bildi.»

*

Önce İrana yerleşen sonra, Hindistanı yerli siyahlardan, Seylana kadar, zapteden Ram'ın hikâyesi, büyük «Ramayana» destanı efsaneler ve hakikat izleri ile dolu bir eser, eski günlerden kalma bir izdir. Bizce Rama, insanlığın ilk uyanma çabalarından, buna önyak olan bir yol göstericinin, kahramanın efsanelere karışan izidir. İnsan düşüncesinde hayat hikâyesinin, gerçeğe yakın sezileri «Rama» adıyla insanlığa duyurulmuştur. Esasen «Büyük İnisyeler» isimli kitabın gayesi de; ondokuzuncu asrın kuru ve sözde ilme bağlı insanlığına, gerçek ve üstün bir hayat ve kanunların mevcudiyetini, ferahlatıcı bir ılık rüzgâr tazeliğiyle hissettirmektir kanaatindeyiz. — SON —

(Ruh: 424)

N'OLUYORUZ?!

Zaman zaman aynamızda öyle manzalarla karşılaşırız ki, konumuzun dışında olduğu halde bir an başımızı kaldırıp «N'oluyoruz» demekten kendimizi alamıyoruz.

Farkındasınız elbette, memleketimizde çok partili devir başladı başlıyalı her birimiz bir «Cyrano de Bergerac» olduk; Sinirli, mağrur, meydan okuyan bir ruh hali içinde bulutu çizen burnumuzdan kıl aldırılmıyoruz. Neredeyse diş gıcırtilarile konuşacak, sıkılmış yumruklarla şakalaşacağız.

Hiç şüphe yok ki, her insan ayrı bir âlemidir. Her insanın kendisine göre bir fikri, bir «memlekete hizmet» anlayışı vardır. Birisi diğerinin veya bir taraf diğer tarafın düşüncesine, anlayışına her zaman - hatta hiç bir zaman - katılmıyabilir, bu düşüncenin, bu anlayışın tamamen karşısında olabilir. Bu, her fert için, her toplum için gayet tabiidir. Ama bu sebepten birbirlerine düşman olmaları hiç ama hiç «tabii» değildir. Çünkü nihayet gayeler müşterektir, müşterek olmak gerekir, yollar ne kadar ayrı ne kadar zıt olursa olsun nihayet dönüp dolaşıp bir meydanda «Memlekete hizmet meydanında» birleşir. Birleşmesi gerekir.

Memlekete hizmet yolunda olan, partili veya partisiz, o' dur ki; doğru bildiği yolda şaşmadan, sarsılmadan yürürken, memlekete hizmet anlayışları kendi anlayışlarına uymayanları da kızmadan, kıskanmadan, kırmadan, küfretmeden ve iftira etmeden dinler. İki de birde vesileler icad edip onu küçük düşürmeğe, lekelemeğe, onu zayıf düşürmek suretile kuvvet kazanmağa tenezzül etmez. Buna hakkı da yoktur. Çünkü aslında kimin doğru yoldan gittiğini zaman gösterecektir.

Bizim burada değinmek istediğimiz husus, bu türlü davranışların memleket için ne denli zararlar doğurduğunu, daha da

doğuracağını tekrar etmek değildir. Günlük gazetelerimizin sütunlarında bu konudaki uyarımları her gün kâfi derecede okuyoruz.

Bizim gayemiz, elimizin erdiği dilimizin döndüğünce bu tutumun, bu yolun gerek fert gerek toplum olarak tekâmül nazariyesi yönünden ne kadar yanlış ne kadar çıkmaz bir yol olduğunu görmek, gösterebilirsek göstermek olacaktır.

En basit bir mantık ölçüsüyle ölçüye vuracak olursak, karşındakini zayıf düşürerek kuvvet kazanmağa kalkmak, karşındakini kötü göstererek — kötü dahi olsa — iyilik iddiasında bulunmak «ehven-i şer» olmağa talip olmak «ehveni şer» olmağı peşinen kabullenmek demektir.

Bugünkü toplum için «kötülük» iyiliğin ölçüsü, birimi değildir.

Elindeki ayrı cinten iki şişe şaraptan birisini yudumlayıp yüzünü buruşturarak:

— Bundan kötü şarap olmaz, binaenaleyh diğer şişedeki iyidir.

Diyen kötümser papaza inanıp diğer şişedeki şarabı kapışacak, veya elindeki şişenin birisini tamamen mideye yuvarladıktan sonra sarhoşluk keyfi içinde :

— Ooh!.. Bundan âlâ şarap olmaz, binaenaleyh diğer şişedeki şarap kötüdür.

Diyen kıskanç sarhoşa inanıp öbür şişeyi taşa vuracak toplum yoktur bugün.

Ve

«Kâinatta hiç bir kötü varlık, hiç bir kötü toplum yoktur ki, daha kötüsü olmayacak kadar kötü bulunsun... Keza hiç bir iyi varlık, hiç bir iyi toplum yoktur ki, daha iyisi bulunamayacak kadar iyi olsun.»

«El, el'den üstündür... Arş'a kadar» sözü bunun veciz bir ifadesidir.

Kuvvet'in ölçüsü «Kuvvet», iyiliğin birimi «iyilik» dir.

«O kuvvetlidir, fakat ben daha kuvvetliyim»

«O iyidir, fakat ben daha iyiyim»

Demek dururken:

«O zayıftır ben kuvvetliyim, O kötüdür ben iyiyim», diyerek «Ben zayıfım ama, o benden daha zayıf, ben kötüyüm ama o benden daha kötü» demiye getirmek, kahramanlığını duyurmak isterken hırsızlığını ifşa eden çingene delikanlısının düştüğü hata çukuruna yuvarlanmak neye?!..

Hatta daha ileri giderek — gitmeliyiz de — iddia edebiliriz ki: «O kuvvetli, fakat ben daha kuvvetliyim, o iyi fakat ben daha iyiyim» iddiası da — isbat kabiliyeti olsa bile — makbul bir bonservis olmaması gerek. Zira kendimizi onunla mukayese ederek daha kuvvetli, daha iyi olduğumuzu iddia ve isbat bile ettiğimiz O'nun kuvveti, O'nun kabiliyeti, O'nun iyiliği neden güvenilir bir ölçü, niçin ideal bir birim olsun?..

«O'ndan daha» derken kastedtiğimiz «O» etrafımızdakilerden hangisi? «daha» deyimini nerede başlar nerede biter?

O halde kendimizi kuvvetli, kabiliyetli, iyi hissedebiliyorsak «kuvvetliyim, kabiliyetliyim, iyiyim» diyebilecekseniz bu iddiamızı doğruluyacak ölçüyü, kendimizde aramamız; kendimizde bulmamız, birim olarak yine kendi «ben» imizi kabullenmemiz her bakımdan en doğru, en isabetli ve en kabûle şâyan bir yol olur.

Şişmanladığımızı yahutta zayıfladığımızı hissederken, söylerken kendimizi başkaları ile mukayese ederek mi bu hisse ka-

pılır veya bu sözü söyleriz, yoksa daha evvelki — şişmanlamadan veya zayıflamadan evvelki — kendimizle mi mukayese ederiz?

Fizik yapımızda vukua gelen değişikliği ölçerken en sıhhatli ölçü olarak kendi evvelki fizik yapımıza başvururken tekâmül sahamızdaki ilerlemeyi bizim için tamamen meçhul ve ayarsız olan bir teraziye vurmak, başkalarına kıyaslamak neye?..

Şu halde «Ben dünden daha kuvvetliyim, ben dünkü ben'den daha kabiliyetli, daha iyiyim» diyebiliyor ve bu sözü hergün her an samimi olarak tekrar edebiliyorsak işte o zaman hiç kimseyi kötülemeğe, hiç kimseyi karalamağa lüzum ve ihtiyaç duymadan başarılı olacağımıza inandığımız her hizmete talip olmağa liyâkat kazanmışız demektir. Gerçek diploma «Ben dünkü ben'den daha iyiyim» ibaresini taşıyan diploma-dır.

Ama «falanca kötü, ben iyiyim» yazılı şahadetnameler yahut da «Ben falancadan daha iyiyim» ibaresini taşıyan sahte mühürlü bonservislerin câri olduğu yerlerde bu gerçek diplomaya itibar eden az olurmuş varsın olsun.

Gayet dar ve mahdut görüş sahamız içinde «sahte» nin göstereceği büyük başarı (!), Kâinat nizamının görev dağıtıcılarının atayacağı görevlerde «gerçek» in göstereceği küçük başarı (!) ların yanında soldaki sıfır mesabesinde bile değildir.

**En Fazla Beğenilen
Sanatkârlar
Sahibinin Sesi
Plâklarında**

(Ruh: 425)

MUKADDERAT

VE

İCABAT

Problemleri

(Geçen Sayıdan devam)

Özetleyen: Feridun TEPEKÖY

Hayatın acı ve tatlı görünen her hâdisesi, muhakkak geçmiş bir zamanda insanın iradesiyle yapmış olduğu bir hareketin, İlahî İrade kanunları icabatına göre sırası gelmiş ve tahakkuk etmiş bir neticesidir.

Kâinata varoluşumuz, mukadderata tabi oluşumuzun bir ifadesidir.

Her insanın kendi tekâmül seviyesiyle alâkalı bir vicdan ölçüsü vardır. Bu kıstasa göre hâdiseler ve davranışlar iyi veya fena olarak değerlendirmeğe tabi tutulur. Mesela, bir insanı öldürmek, bizim için davranışların en fenası olarak ele alınabileceği gibi, görgü ve tecrübesi noksan geri bir varlık için aynı davranış şekli bir kahramanlık nişanesi olarak değerlendirilebilir. Fakat tekâmül zaruretinin bütün varlıklar için kaderi bir icap olduğu düşünülecek olursa, bu geri durumda bulunan varlığın da günün birinde daha üstün bir realitenin kıyas unsurlarından faydalanmasını bilen bir vicdan ölçüsüne sahip olacağını unutmamamız lâzım gelir. Burada bizlere düşecek bir vazife varsa - ki olacaktır - o da ona en uygun düşecek yardımda bulunmak olmalıdır.

Bu yardım her şeyden önce, bir kimse nin benimsediği kıyas ölçülerinin daha üstünlerinin de bulunduğunu sezdirmeğe yarayacak tecrübeleri yapmasına imkân tanımamız ve hazırlamamız şeklinde başlamalıdır. Bu suretle onun bir yerde mihlanıp kalması ve hatalarını görebilmesi temin edilmiş olur. Zira hatayı görebilmenin bir yolu vardır, o da: yaptığı veya iyi sandığı işin

fenalığını bütün şiddetiyle ve derin ıstırabı içinde ruhunda bizzat duyabilmesidir. Buna göre hamle yapabilmek için, yapılan fiil ve hareketlerin ruhumuzdaki reaksiyonlarını müşahede edebilmek imkânlarına sahip olmamız, tekâmül hızını arttıran başlıca şartlardan biridir. İnsanın herhangi bir hareketi neticesinde ruhunda uyanan aksülamelin mahiyeti şayet hiç bir surette herhangi bir şekilde ıstırabı veya bir huzursuzluğu meydana getirmeyip de aksine bir huzur halinin doğuşuna sebebiyet veriyorsa bu takdirde o insan bu hareketi yapmakta devam edebilir. Onun bu hareketten uzaklaşmasını temin edecek olan amil, vicdanı olacaktır. İlk huzursuzlukların duyulmağa başlanması bunun için bir sinyaldir. İşte bu noktadan itibaren artık onun için bu hareketi yapmağa devam etmek adeta imkânsızlaşır. Karşımıza çıkan tatlı veya acı hâdiselerin, mutlaka mazinin derinliklerinde gizli bulunan bir takım illetleri bulunmalıdır. Bazen bu illetlerin menşeyini yakalayabilmek için bir hayat boyu gerilememiz de kâfi gelmiyebilir. Meselâ, bazen bir insanın ruhu o kadar durgun bir hal almış olabilirdi, uzun bir müddet için onun vicdanını harekete geçirtmesi mümkün olmaz. Bu hareketsizlik ve durgunluk devam ettiği müddetçe, onun bu kusurundan kurtulmasına da imkân hasıl olmaz. Halbuki atalet hali, İlahî kanunlar muvacehesinde makbûl olan bir hal değildir. Binaenaleyh, o insanın durgun bulunan vicdanının harekete geçmesi lâzımdır. İşte

bunu temin için, yardımcı varlıkların, İlahî İrade kanunlarının en uygunlarından istifade ile yapacakları himaye ve yardımları, mühim bir role sahip bulunur. Bu suretle, o insanın iradesi dışında bir takım hâdiseler cereyan etmeğe başlar. Bu hâdiseler, ekseri, ya onun hoşuna gitmeyecek ve hatta bazan da isyanına sebep olabilecek kadar ona göre ters şekiller altında ortaya çıkarlar.

Meselâ, hapse atılır, işkenceye maruz bırakılır, büyük azaplar içinde helâk olur, ıstıraba yuvarlanır. Bu sert hâdiseler karşısında eğer henüz uyanmamış ise, isyan eder. Tahammülü kırılır. Böylece bir hayatı sona erer. İkinci müteakip hayatında da bir sürü imkânsızlıklar ve talihsizlikler birbirini kovalamakta devam eder. Görüldüğü üzere, bütün bu sebepsiz ve haksız imiş gibi görünen acı hâdiselerin bu sert görünüşü tamamen zahiridir. Hakikatte evvelki hayatta, kötü hareketler karşısında bir türlü uyanmak bilmeyen vicdanın o insanın ruhunda kıvılcıdamasını, sesini işittirecek bir kudret kazanmasını temine matuf olan bir sürü yardımların İlahî İrade kanunları icaplarına göre zincirleme yayılan hayırlı neticelerinin bütünü bu mizansenî yaratmaktadır.

Bütün bu yardımlar karşısında vicdan gene de uyanmamakta ısrar ederse bu taktirde o insanın mutad isyanlarına devam edeceği tabiidir. Dolayısıyla müstakbel acı hadiselerin bu suretle de yeniden tohumları ekilmiş olacaktır. Şu halde bizler farkında bile olmadan, kendi akibetimizi, mukadderimizi, bizzat yarattığımız iyi veya fena hareketlerimizle tayin etmiş olmaktadır.

Mukadderat bahsinin kâfi derecede aydınlatılması bakımından şu üç hususu bilhassa dikkat edilmesi icabeder:

a — Kazanılmış bir hakkın talebi :

Muayyen bir merhaleye varmak isteyen bir kimsenin evvelâ varmak istediği merhalede barınabilecek bir kudret ve liyakat kazanmış olması icabeder. Ayrıca, o hedefe ulaşmasını temin edecek vasıtaları da hakkiyle kullanabilecek bir bilgiye sahip bulunması iktiza eder. Bir kara cahil, bilgili kim.

selerin arasında alâka bağları kuramaz, kullanmasını bilmediği halde bir uçakla seyahat etmek isteyen bir kimse, hayatının tehlikeye girmesinden kurtulamaz.. Bu sebeple mukadderin zorlanması da doğru değildir.

b — Arzunun tahakkuku için cehit :

Kazanılmış bir merhalenin yolculuğu için lüzumlu bulunan vasıtayı seçip onu kullanmağa karar verdikten sonra ve bu hususta alâkalı tabiat kanunlarının müsaadesiyle teşebbüse geçildikten sonra, artık o vasıtalarla seçilen merhalenin yolculuğuna girişmek o insan için mukadder olur.

c — İlahî Lûtfun tahakkuku :

Üstün bir hedefe, o hedefin yüksekliği ile mütenasip sür'atli bir vasıtayla varmak üzere yolculuğa çıkıldıktan sonra, hedefe ulaşmak için faydalanmak zorunda bulunduğumuz İlahî İrade kanunlarının icaplarıyla karşılaşmaklığımız bizim için artık mukadder olur.

Bazen de olabilir ki, bir insan seçmiş olduğu tekâmül vasıtasının kendisine temin etmekte bulunduğu tekâmül hızı ile tatmin olmayabilir.

Bu taktirde, eğer o insan daha sür'atli bir vasıtaya geçmek hususunda samimî olarak böyle bir istekte bulunur ve bu uğurda lâzım gelen cehit ve gayreti sarfetmekten çekinmezse işte o zaman onun önüne daima böyle sür'atli vasıtalar çıkarılır. Bu çıkarılış halini hiç bir zaman beşerî mânâdaki bir lutufla karıştırmamamız lâzımdır. Zira burada mevzuubahis olan lutûf ve ihsan, insanın gösterdiği cehit ve gayretinin ilahi kanunlar muvacehesinde ve illi esaslara dayanmış bir armağanından başka bir mânâya gelmemektedir. İnsanın tekâmülüne hiz-

(Devamı 33. sayfada)

Mevzu ile ilgili sualler :

1 — Görgü, tecrübe ve bilginin determinizma yönünden tekâmülümüz üzerinde bir tesiri mevcut mudur, nasıl?

2 — «Düşüncelerinizden bile mes'ulsünüz.» sözünden ne anlamaktasınız?

3 — İlahî ihsan ve lûtuflarla karşılaşmamızın maksadını, karakterini ve hangi esaslara dayandığını açıklayınız.

Olaylar arasında. Olaylar arasında

Annem Anneme Bakıyordu...

1934 de Tenn. eyaletinde Lebanon ile Harkeville arasında Cumberland nehri'nin yakınında bir çiftlikte oturuyorduk; kalabalık bir aile idik. Sakin bir yaz akşamı bazı komşularımız da bize gelmişlerdi. Hep birlikte çiftlik evinin ön bahçeye bakan geniş verandasında oturuyorduk. Mehtap henüz çıkmıştı, fakat gün'ün son ışıkları henüz kaybolmamıştı. Annem o sırada civardaki pınardan içme suyu almak için gitmişti (bu işi kendisine adet edinmişti) ve uzaktan onun gelmekte olduğunu gördük. Ağır ağır yaklaşıyordu. Ön bahçe 50 cm. kadar duvarla çevriliydi ve üzerinde de bir o kadar yükseklikte demir parmaklık vardı. Annem bahçe duvarının köşesine geldi; orada duvarın üzerine oturdu. Yorulduğu zaman hep orada oturur dinlenirdi. Annem oraya henüz oturmuştu ki, tam karşısında anneme tıpatıp benziyen bir hayal belirdi. Bu iki görünüş ile hangisinin annem olduğunu ayırdetmek imkânsızdı. Verandada oturan herkes olayı görmüş ve şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Tam bu sırada 7 yaşındaki kardeşim James, evin arka tarafından çember çevirerek annemin bulunduğu istikamete doğru gidiyordu. Tam köşeyi dönerken bir müddet oraya baktı ve umursamadan turunu yaptı ve eve doğru çemberini çevirerek geldi. Bize : "Annem orada durmuş, anneme bakıyor." Diye kayıtsızca haber verdi.

George F. Raines

Alevler İçindeki Arkadaş

1964 yılı'nun Temmuz'unda bir gece Mr. B. J. Johnson Washington'daki evinde derin uykuda idi. (Terrier cinsinde küçük av köpeği yatağında ayak ucunda yatardı) o gece sabaha karşı köpek havlıyarak yataktan atladı ve açık olan kapıdan salona koştu. Bay Johnson da uyanmıştı, açık kapıdan salona baktı ve büyük koltuğunu alevler içinde gördü ateş etrafa da sirayete başlamıştı, derhal koştu. Evvela köpeği mutfaka kapadı, ve itfaiyeye telefon etti. Bir kaç dakika sonra itfaiye geldi ve yangını önledi. Köpek mutfak kapısını olanca kuvveti ile havlıyarak tırmalıyordu. İtfaiye erlerinden biri merakla kapıyı açtı, küçük terrier, bir ok gibi kapıdan fırladı ve salona daldı, salonun bir köşesinde, yerde küçük bir sarı top gibi bir cismin yanına gitti ve onu ağzı ile kaptığı gibi dışarı çıkardı efendisine getirdi. Bay Johnson telaştan, bir akşam evvel kafesinden çıkardığı kanaryayı unutmuştu, fakat küçük terrier kanaryanın arkadaşını unutmamıştı. Kuş ölmemişti, fakat korkudan kasılmış bir haldeydi Onun güzel şakrak sesi ancak uzun müddet sonra tekrar duyuldu.

Raymond C. Otto

Olaylar arasında. Olaylar arasında

Bir Müşahadenin İki Yönü

Life mecmuasının San Francisco Muhabiri Jack Lee, bir gün arabasıyla Golden Gate Köprüsünü geçiyordu arkasından da bir araba gelmekteydi. Bu gelen araba bir anda durmuş ve içerisindeki adam arabadan fırladığı gibi kendisini köprüden aşağı atması bir olmuştu. Muhabir evvela afallamış kalmış, sonra kendisini toparlıyarak köprü emniyet karakoluna durumu anlatmak için gaza basmıştı. Kurtarma ekibi derhal faaliyete geçmiş ve adam kısa bir zamanda bulunmuştu fakat ölmüştü. Üzerinde bulunan hüviyet kartında adının Joseph James Kakez olduğu tesbit edildi. Golden Gate'de intihar edenlerin 262 incisi de o olmuştu. Olaydan bir saat sonra Lee, White Hause isimindeki bir satış müessesesine gitti ,gümüş işleri satılan kısmına geçtiğinde o kısmın satış memuresi telefonda bulunuyordu. Kadın acı bir çığlık kopardı ve bayılıp yere düştü, orada bulunan herkes gibi o da kadına yardıma koştu. Biraz sonra kadının Bn. Joseph James Kakez olduğunu öğrendi. Ne tuhaf tecelli diye düşündü; hem vak'aya şahit olmuştu, hem de havadisın yerine ulaştırılmasında hazır bulunmuştu...

Kazazedeleri Kurtaran Rüzgâr

Kaptan George Lyman'ın idare ettiği CANTON isimindeki gemi, bir haftadır gayet müsait bir rüzgâr altında tam yolla seyrediyordu. Ümid Burnu'nu dönmüşler ve Hint Okyanusuna doğru yol alıyorlardı ki, havada bir değişiklik oldu ve rüzgâr aniden yön değiştirerek aksi istikametten kuvvetle esmiye başladı. Her türlü çareye baş vurdularsa da gemiyi rotasına çeviremediler. Rüzgâr adeta onlarla cenkediordu. Saatlerce uğraştılar; tehlikeli anlar yaşadılar; bir kısım mürettebat adeta paniğe kapılmıştı. Kaptan, bütün bu uğraşmalar esnasında, rüzgâr'ın gemiyi adeta şark istikametinden alıkoyduğunu farkettiler. Manevî âlemin varlığına inanan kaptan, bu hali mânâlı buldu ve gemiyi zorlamağı bırakıp rüzgâra tabi olmaya karar verdi, rüzgâr'ın onları sevkettiği istikamet kuzey-batı'ydı; bu tamamen aksi istikametleriydi. Acaba, rüzgâr onları nereye götürecekti? Böylece, gemi, rüzgâr'ın emri altında tam yolla, adeta şevkle süzülüyordu.

Ertesi gün sabah saat onda vardiyadaki adamın sesi herkesi yerinden hoplattı; ileride, deniz üzerinde bazı yüzen cisimler görmüştü. Yaklaştıkları zaman bir gemi faciasının bakiyeleriyle karşılaştılar. Muhit suları yağ ile kaplıydı. Gemi adamlarının bazısı civarı dolanıp kazazedeleri aramayı teklif ettiler. Fakat kaptan, kaşlarını çatarak ileri gidi-

(Devamı 25. sayfada)

ETNOLOJİ

Görünmeyen Âleme

RUHLARA

İNANIYOR

Jean SERVIER
— Planète, 18 —

Gerçeklerin yalnız bir tek ilmin, görüşün inhisarında olmadığı hakikatini, Planète mecmuasından tercüme ettiğimiz bu yazı ortaya koymaktadır. Birbirinden hiç habersiz insan topluluklarında, vahşi dedğimiz insanlar arasında ruh ve ölüm ötesi hayat gibi aynı fikirlerin varlığını, Görünmeyen Âlemin mevcudiyetine ve bizlerle münasebetine bir delil olarak görmektedir.

(Geçen Sayıdan devam)

Keza ilâçlar, insanların çalışmaları sonunda buldukları faydalı nesnelere olarak değil de (Tanrı vergisi) olarak kabul edilmektedir. Seyyahlar bütün batı eczacılığının iflas ettiği vak'alarda toplanıp hazırlanan bazı otlardan yapılan ilâçlarla nasıl iyileştiklerini anlatırlar. Bilhassa yılan ısırılmalarının tedavisi dikkat çekicidir. Uzun yıllardan beri nebatlar üzerinde çalışan araştırmacı ve bilginler sayesinde bu sahada epey bilgi sahibiyiz. Fakat tecrübe yapabilme imkânsızlığı yüzünden bazı sahalar bize kapalı kalmaktadır: Meselâ ehli (evcil) hayvanla-

rın menşesi, hayvanların bazı uzuvlarına ve bazı taşlara atfedilen vasıflar gibi. Yakın zamanlarda Kuzey Afrikada Aurès'de, eskiden Peruda yapılan ve Taş devrinde de bilinen (kafatasına delik açma ameliyatları = trépanation) ları da zikretmek icab eder. Çinlilerin iğneler batırarak yaptıkları çeşitli tedaviler (acupuncture) ve dağlama tedavileri (moya) çok vasi bir bilgiye ihtiyaç göstermektedir. Hiç olmazsa bazı mütehasıslarca, insanın görünmeyen prensiplerini lokalize eden bir anatomi hartasına lüzum vardır.

Gök bilgisi de tabii bilimlerden daha fazla problem ortaya koymaktadır. Bazı geleneksel medeniyetlerce yıldız kümelerine verilen isimlerin tesadüfün malı olmadığını işaret etmeliyiz. Pleiad yıldız kümesi kuzey Amerika yerlilerince genç kızlardır. İnka İmparatorluğunda «güneş bâkireleri» olarak kabul edilirdi. Güney Afrika'da «Buz bâkireleri», Avustralyadaki Aruntalarda «İlk sünnete iştirak eden kadınlar»dır. Tuareg'lerde «Chèt-â hod» «gecenin kızları»dır. Yunan mitolojisinde, tanrılar tarafından yıldıza çevrilen Atlas ve Pleione'un kızlarıdır. Orion, keza değişik medeniyetler tarafından erkekliğe ve ava tahsis edilmiştir. Bu medeniyetler de, birbirinden uzaktır; bu benzetmenin görünür makul bir sebebi de yoktur.

Geleneksel medeniyetlerin astronomik bilgileri ekseri gök yüzünün benzetişlerle dolu terimlerle isimlendirilmesinden öteye geçmektedir. Güney Afrikanın Shilluk'ları Uranus'e «üç yıldız» derler. Bunu zikreden müellif bu zavallı yerlilerin tek bir yıldız üçlü görmeleri ile alay etmiştir. Bu bilgin yazar, 1781 yılında astronom Herschel'in Uranus'ü keşfettikten sonra ancak 1787 yılında iki peykini de müşahade ettiğini ve o tarihte Shilluk yerlileri gibi Uranus'e üç yıldız! dediğini unutmuş olsa gerek. Halbuki Shilluklar çok eski çağlardan beri bunu böyle biliyorlardı.

Shillukların beş yerine «Üç yıldız» değişlerini bağışlayalım. Teleskopsuz olarak, sadece gözleri gökyüzüne çevrili, Savaşlara

buğday kurmuş nesillerce çıplak insanın bilgisi ile, Herschel'den önce bunu buldular.

Mali'deki Bandiagara falezlerinin Dogonları, etnolog Marcel Griaule'e, günümüz sistemimizin Sirius sisteminden çıktığını söylemişlerdir. Bu Sirius sisteminde periyodları Sudanlı inisiyelerce malûm üç yıldız vardır. Sirius'ün peykine Dogonlar «Bin yıldız» demektedirler. Çünkü, onlara göre bu yıldız gök yüzünün en küçük, fakat en «dolu» yıldızdır. Onlara göre orada toprak yerine «Sogolu» denilen, demirden biraz daha parlak bir maden vardır. Bu maddeden bir buğday taneciği kadarının ağırlığı dört yüzseksen eşek yükü çeker.

Bizim bu sahadaki bilgilerimiz bu kadar kesin değildir. 1862 yılında Sirius'ün Clark tarafından (Compagnon = arkadaş) ismi verilen bir peyki keşfedilmiştir. En müsait zamanında bile pek kuvvetli bir teleskopla görülebilir. «**Compagnon**» un kesafeti birkaç sene evvel ölçülmüştür; sudan 50 000 defa daha ağırdır. Bu maddeden bir kibrit kutusu dolusu bir ton gelir. Bugün astronomlarımız Sirius A ismini verdikleri Sirius'dan, Sirius B ismini verdikleri Compagnondan başka, bu sistemde Sirius C ismini verdikleri üçüncü bir yıldız daha vardır. Dogonların yaptığı gibi, yaklaşık olarak bile mahrekini hesap edebilmekten uzaktırlar. Tabii ki bu sistemin yıldızlarının Bandiagara falezlerinin inisiyelerinin söyledikleri gibi «demirden daha parlak» olu polmadığını da hiç bir zaman bilemeyeceklerdir.

Bir etnolog için «esrarlı medeniyetler» den bahs etmek abestir. Zira bütün medeniyetlerin bir esrarı vardır; hepsi baha biçilmez bir gizli hazine taşıyan bir «Arş» dir; hepsi GÖRÜNMEYEN'in mührünü vurduğu birer ahit sandığıdır. (Not : Burada Musa ile birlikte Mısırdan çıkan İsraililerin beraberlerinde götürdükleri ahit sandığına telmih olunuyor.)

BİZLER KARANLIKLARDA KAYBOLMUŞ ÇOCUKLARIZ.

Biliyorum ki, tek çeşit bir öğretimin, bilginin bu kadar çok belirti ve delili karşısında, başka dünyalardan gelip vahşi bir in-

sanlığa bütün bilgi ve teknikleri öğreten canlılar teorisine baş vurmak kolaydır. Bu hal tarzı, meydana getirebileceği inançlarla birlikte ,evolüsyonizm «tekamülcülük» nazariyesi kadar çok gedikleri ihtiva etmektedir.

Nilsson gibi «ilkellik» ve «aşağı ırklar» a inanan birisi bile şunu beyan etmektedir: «Afrikada nisbeten daha medenî olan zenci kabileleri yıldızlara daha ilkel olan güney kabilelerinden daha az ehemmiyet atfetmektedirler.» (Primitive time reckoning. Sf. 118).

Bu basit mütalaa evolüsyonizme zıt bir delil ihtiva etmektedir. Meğer ki maymunların, ilerde insan olacaklarını düşünüp yıldızları tetkik ederek bundan doğru neticeler elde edebileceklerine inanalım. Mukayeseli Etnoloji'de başka dünyalardan gelen canlıların dünyayı istila etmeleri fikrini de ortadan kaldırır; zira en ileri kâinat bilgisi umumiyetle maddî teknikleri hor gören bir zihniyetle paralel gitmektedir.

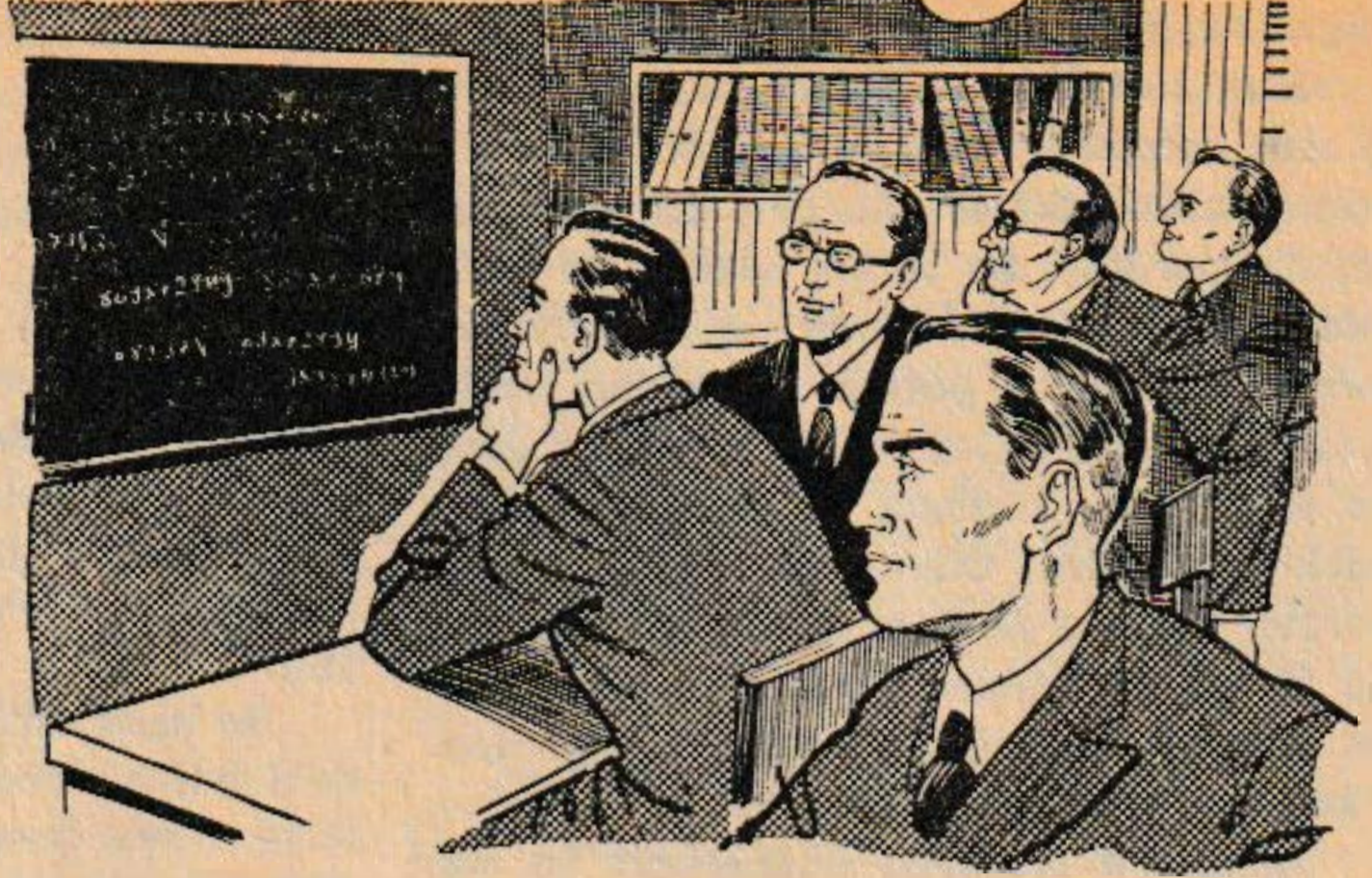
Bütün bu olayları başlangıçta bahçenin ortasında bulunan ağacın gölgesine bırakmaktan başka bir teklifim yok. (Tevrattaki Cennet ve Bilgi Ağacı Sembolü kastediliyor). Utanılacak bir materyalizmin teklif ettiği bu zavallı tuzağa tutulsam bile, dünyaya gelip öğreten bu Merihlilerin, esrarlı ilimlerinin menşeiini sorarım. Gerçek olmayan hayalata dalmak yerine, gelenek medeniyetlerinin palaspareler içindeki adamının, inisiyenin yanına diz çöküp, bu kardeşimin uzun duasını dinlemeyi tercih ederim.

Beyaz adamın kronolojik bir tekâmül sonunda İyi'ye ulaşacağını iddia eden felsefi sistemi daha fazla müdafaa etmek güçtür. Batının düşündüğü gibi topyekûn harbin, tekâmül için çok verimli bir yol olduğu düşünülemez. Teknikten mahrum hiçbir halk hiç bir çıplak «vahşi» gaz odalarında öldürülecek, tecrit kamplarında vücudu gübre olarak kullanılacak, yahut sabun yapılacak kadar insanlık haysiyetinden uzak tutulamaz. Beyaz adam kendi içinde taşıdığı korkunç ziddiyete, teleskopları, Atom karıştırıcıları ve bombaları ile bir çare bulacağına benzemiyor.

Bu bakımdan teilhardisme (Not: Teilhard de Chardin'in tekamülcülüğü) ancak
(Devamı 33. sayfada)

İnsan zihninin ve muhayyilesinin faaliyetini sekteye uğratan duraklamalar neden ileri geliyor? Bu gibi hâdiseler tesadüfi mi olmaktadır? Yazarın, bu hususta, haklı olduğu oldukça ileri bilgisi var.

Yazan: Morton HUNT
(Selection'dan)

Beynimiz de Grev Yapıyor

Kendi kendinize sırrını çözemediğiniz herhangi bir âletin nasıl çalıştığı size gösterildiği zaman, «Tabii» dersiniz, «nasıl da düşünemedim. Halbuki ne kadar basit.»

Zahiren kolay da görülse herhangi bir mesele hakkında bir karar almak icabettiği zaman bocaladığınız vâkidir. Bir arkadaşınızı birine takdim edersiniz, fakat ismini o an hatırlamadığınız olur.

Bu gibi hâdiselerin tesadüfi olanları çok nadirdir. Beynimizin çok karmaşık olan sinirsel elektrik devreleri arasında herbirimiz milyonlarca malûmat toplamışızdır. Bazân en basit bir mes'ele karşısında dahi, evlerimizdeki elektrik kontaklarına benzer kısa devreler olur ve aradığımız kelimeleri, ismi veya malûmatı bir türlü bulamayız. İşte bu hâdiselere psikologlarımız «zihin duraklaması» adı verirler.

Bunların en basit sebebi heyecandır. Korkunun en basit bir muhakemeyi bile durdurduğunu (ketmetliğini) hepimiz biliriz; hatta değil korku, en ufak bir «çekin-genlik» bile bazan bu cins arızalara sebebiyet verir.

Bu konuyu incelemek üzere 50 üniversite talebesi üzerinde bir tecrübe yapılmıştır. Basit bir sıra takibiyle onlara bazı cümleleri kopya etmek görevi verilmiş ve bu cümlelerin bazılarında talebeleri sınırlendirecek bazı hususlar konulmuştur. Meselâ: «Ailem benim düşüncelerime hiç kıymet vermez.» Bu cümlenin bıraktığı nahoş tesir talebenin fikri melekelerinde derhal bir tepki uyandırmış, bu cümleyi yazmak için daha fazla zamana ihtiyaç duymuşlar ve yazarken iki misli hata yapmışlardır.

Basit bir mesele karşısında duraklamış, düşünceye dalmış iseniz bu demek-

tir ki, bu mesele sizde nahoş bir hatırayı canlandırmış, yahut fikirleri davet etmiştir. Birisine yapmağa mecbur olduğunuz ziyareti geciktiriyorsunuz, o halde o kimse size korktuğunuz veya sevmediğiniz başka bir fikri ve kimseyi hatırlatıyor.

Zor karşısında kalmak da fikri ârıza tevhit edebilir. Hepimiz imtihan korkusuyla bildiğimiz birçok şey unutmuşuzdur. Genel inanca göre, insanlar müsabakalarda en kuvvetli taraflarını ortaya koyarlar. Koşu müsabakası için bu doğru olabilir. Fakat ortaya yeni fikirler çıkarmak veya çetin bir meseleyi halletmek icap ettiği zaman vaziyet değişir: müsabakanın zoruyla belki kafanız duruverir.

Fazla faaliyette aynı neticeyi verebilir. Açlığın tesiriyle muhakemelerin körleştiğini de biliriz. Hayvanlar üzerinde yapılan bir tecrü-

be çok enteresandır : fareler yiyecek bulmak için küçük bir lâbirentten geçmeğe mecbur edilmişler, bunların içinde 12 saatten beri aç olanlar altı tecrübeden sonra lâbirenti geçip yiyeceğe varmışlar, fakat 36 saatten beri aç olanlar aynı lâbirenti geçmek için tam 20 tecrübe yapmışlardır. İnsanlarda aynı kaideye tâbidir ve çok iyi yapmak isteyenler başarısızlığa uğrar. Futbolcu ters vuruş yapar, namzet memur kekeleye başlar, radyonun bilen kazanıyor müsabıkı çok iyi bildiği şeyi unutturur.

Güç bir mesele üzerinde saatlerce uğraşmak faydasızdır. Kafanızda bir kısa devre olmuş, zihni melekeleriniz duraklamıştır. Gidin eğlenin, resim yapın veya bir dostu ziyaret edin, sonra tekrar bıraktığınız yerden devam edin.

Bazan da masanızın üzerindeki bir kâğıdı kaybedersiniz. Ne kadar evrak

varsa hepsini altüst edersiniz, fakat bulamazsınız. Sonra bir arkadaşınız gelir, elini uzatır ve aradığınız kâğıdı çıkarır. Görürsünüz ki aramakta olduğunuz bu kâğıda siz zihninizde başka bir şekil vermişsiniz ve o şekliyle arıyordunuz.

Böylece evvelden tayin edilmiş bir fikre sahipseniz, o mevzûdaki bir meseleyi çözmeniz çok güçleşir. Peşin fikirler her günkü hayat tecrübemizle daimî mücadele halindedir. Bunlar muhakkakki tecrübeden mülahemdir, fakat bu başkalarının tecrübesidir ve geçmiş tecrübelerimiz yaratıcı fikirlerin doğmasına mâni teşkil eder.

Bazı araştırma müesseselerinde bu cinsten peşin fikirleri sarsmak için bazı tedbirler alınır. Meselâ, Bell lâboratuarları (Amerika, Telefon Fabrikaları v.s.) her uzman grubun arasına, incelenmekte olan problemlere tamamen yabancı bir

şahsı katar, böylece işin evveliyatından bihaber olan bu şahsın fikirleri ekseri orijinal ve daha istifadeli olur. Buradan, bilginin zararlı olduğu neticesi çıkarılamaz, ancak dar ve mahdut bir çerçevede bilgi vermekten kaçınmak gereklidir. Hayat tecrübelerinin kendilerince yapılması için insanlara fırsat vermek lâzımdır. Böylece herhangi bir mesele karşısında takınılacak tavır, kendilerince ihdas edilmiş olacaktır.

Zihnî duraklamaları kendinizde müşahade ettiğiniz zaman, telâş etmeyin, 1) Aklınıza geleni söyleyin, 2) En garip fikirleri dinleyin, 3) Ortaya atılan fikirleri hemen tenkit etmeyin. Biraz bekleyin. Aklınıza gelen bütün fikirleri not edebilirsiniz. Hatta yapılan itirazları da. Pek mümkündür ki sonunda beklenmedik iyi bir hal sureti keşfetmiş olabilirsiniz. Birçok meselelere hak ettiklerinden çok daha fazla ehemmiyet veririz.

Kazazedeleri Kurtaran Rüzgâr

(21. sayfadan devam)

leceği emrini verdi. Esasen rüzgâr'ın istikameti henüz değişmemiştir. Tam iki saat sonra vardiya, iki karıttı gördüğü hberini verdi. Yaklaşıtlıklarında ,iki tahlisiye sandalını birbirine bağlanmış buldular. İçlerinde bitap bir halde 16 denizci vardı. Derhal ip atarak onları yedeğe aldılar ve merdiven indirdiler. Bunlar biraz evvel gördükleri facia bakiyesinin kurtulanlarıydılar; Liverpool'a bağlı MONARCH isimli ingiliz gemisinin mürettebatıydılar. Gemilerinde yangın çıkmış, bilâhare de infilak etmişti. Bunlar infilâkten evvel gemiyi terk edenlerdi. 24 saattir aç ve susuzdular. Canton'un bütün mürettebatı onlarla ilgilenirlerken rüzgâr da adeta işini bitirmiş gibi istikametini değiştirmişti bile. Kaptan George, keyifli bir halde tornistan emrini verdi ve ufuklara bakarak derin derin düşündü.

YARDIMCI ÜYE KÖŞEMİZ

Y. Ü. 60 - Yaşar Selçuk - DENİZLİ

«... Bu sorulara cevap verebilecek kadar ruhsal olaylarla ilgilenmedim. Daha doğrusu araştırmalarım az. Bunun için bazı sorulara cevap veremeyeceğim...» diyorsunuz. Size göre yetersiz olanla da iktifa edip tamamına cevap vermiş olsaydınız yine de bir hizmet ifa etmiş olurdunuz. Biz bildikleriniz kadarının aksettirilmesini istemiştik...

1) Çevrenizde Spiritüalizma ile ilgili insanlar bulunmadığını; fakat delilerin mevcut olduğunu bildiriyor ve bunların niçin deli olduklarını araştırdığınızdan bahsediyorsunuz.

«Çoğu kez bilinç altında bolca tıkmalar olmuş olduğu için - Freud'un sözüyle - o kişinin akıl hastası olduğuna inandım..» diyerek belirttiğiniz kanaatiniz bizce yanlıştır.

Evet; bir şuur altı vardır. Fakat bu şuur altı sanıldığı gibi bir takım tıkmalarla dolu değildir.

Şuur altı, kısaca, ruhî tarafımızdır.

Bir delinin dışarıya aksettirebildikleri, bulunduğu ortama göre aydınlık bırakılmış kısmî ruhsal tarafıdır. Asıl büyük kısım karartılmış; bulunduğu ortamdaki fiillerini paralize etmeyecek haldeki tesirlerle tekâmülüne yardımcıdır.

Bir âlet düşününüz ki, aldığını, bizim normal saydığımız şekilde bize aktarabilmektedir. Meselâ, bu âlet bir alıcı-verici telsiz cihazı olsun. Bu cihaz işler olabilir. Fakat bu işler oluşu bize göre normal midir? Bunu nasıl anlıyoruz? Yine bize göre usullerimiz var... Bu usullerle kontrol ediyor ve normal olduğunu da kabulleniyoruz. Bir takım işaretlerle alıp vererek bu âleti kullanıyoruz... Diyelim ki âletimiz işliyor; fakat normal değildir. Ne olacak bu halde? Alıp

vermekte olduklarımız - işaretlerimiz normal olduğu halde - bize ve karşı tarafa değişik aksetmiş olacaktır. Bu takdirde bizler bir takım anormal işaretlere müşahit bulunacağız....

İnsan beyni de böyle bir bozuk cihaza benzetilirse, delilerin bize anormal gelen davranışlarının hikmeti daha iyi anlaşılabilir. Burada akla şu soru gelebilir: Ruh-tan gelenlerin bize bozuk gelişi, beynin bozukluğundandır; kabul. Fakat ruha bozuk gönderilenler o varlığa nasıl bir tekâmül sağlayabilir? Bozuk gözüken, beynin bedenli tarafına aksedenlerdir. Beynin öbür tarafında bir bozukluk düşünemediğimiz müddetçe varlığın tekâmülü devam etmekte demektir. Bu, hızlı veya yavaş olabilir. Yerinde sayarcasına yavaşsa doğuştan anormal olanların günahı ne, denebilir. Şunu unutmamalıyız ki, hayatımız, şu şahidi bulunduğumuz bir doğum-ölüm çevresi içine sıkıştırılmış; pek kısır ve hiçbir izahı bulunmayan bir ömürlük yaşantımızdan ibaret değildir. Ezelden ebede uzanan hayatlarımızın bu noktasında müşahade ettiklerimiz, vaktiyle ektiğimizi biçmekten gayri birşey değildir. Bu biçtiklerimizi ne kadar iyi değerlendirebilirsek, ileride biçeceğimiz şeyler bu değerlendirişeye uygun olarak değişir.

Bu, deliliğin bir cephesi.

Bir de obsesyon dediğimiz cephesi var: Halk arasında buna «tasallut, karışma, uğrak, cin çarpma...» gibi isimler de verirler. Bu nedir?

Yine ektiklerini biçmesiyle ilgili olarak, bir bedenli ruhun, bir veya birkaç bedensiz ruhun tasallutuna uğramasıdır. Buna psikolojide çift veya çok şahsiyetli bir tezahür anlamında isimler de veriliyor....

Böyle bedensiz bir ruhun tasallutuna uğ-

ramış yani onun devamlı veya kesikli olarak hakimiyeti altına girmiş bulunan bir insanın da bize anormal gelen davranışları bir delilik şeklinde gözüktür.

Bu hal de doğuştan itibaren olabildiği gibi sonradan da olabilir.

Varlıkların tekâmülleri için ne gibi lûtuflarda bulunduğunu biz aciz ve bilgisiz insanlar maalesef bilemiyoruz. Bilmek için de çabamız yeterli değil... Bize verilenler, çabamızla orantılı olan kadardır.

Yukarıda dedik ki, bir bedenlinin dışarıya aksettirebildikleri, yalnız içinde bulunduğu ortama göre ayarlanmış kısmî bilgilerinden ibaret değildir. Asıl büyük tarafıyla öylesine irtibatlıdır ki, almasını bererebildiği kadar bir bütünlük arzedebilir.

Diyelim ki, yalnız maddeye yönelmiş bir insan, taparcasına bağlandığı maddî yönden kopup biraz da ruhsal tarafına eğilemiyorsa asıl benliğinden ne alabilir? Yalnız benliğinden midir aldıkları? Rahmet durmadan yağıyor!.. Bu rahmet de ruhî yoldan yağar insana...

Bir yol ki, yürüyoruz: Bir tarafında vasatımız... Bir tarafında aslolan yönümüz... İkisini de bize tekâmülümüz için YARATAN lûtfetmiş... Bize enerji için, diyelim ki, vasatımız gıdadır. Bu gıdanın tuza, bu gıdanın tada ihtiyacı var. Tad veren de ruhsal yönümüz; tuz veren de ruhsal yönümüz... Katmasını bilmek bize düşüyor...

2) Önceden sezindiğiniz bir tehlikeyi haber alıyorsunuz, hassas bir bedene sahip olduğunuzu gösteriyor. İnsanlar ve ruhlar arasında ruhsal alış-veriş devamlı olmaktadır. Bunu alabilmek için rakik olmak gere-

kir.

Cehit içinde bulunan insanın, bir zincir gibi sebep netice üzerinde yeterli düşünceyle davranışlarını devamlı kontrol etmesi ve bilgili olarak hatalarını tatbikat sonunda görmeğe çalışarak her tatbikatı müteakip yeni yeni bilgilerle bu faaliyetine matlup olan şekilde devam etmesi, ruhsal kanaldan azamî derecede faydalanmasını sağlar ki, cehitin liyakate giden yolu budur.

İçinde bulunduğumuz şartlar, bizim için en iyi şartlardır. Bu şartlardan istifade etmesini bilmedikçe, duymakta olduğumuz her özenti boşunadır.

Maziyi geri çeviremeyiz. İstikbalimizi garanti etmekse, hali en iyi şekilde değerlendirmemize bağlıdır...

3) Telepati, sabır ve sebat ister. Bu şartları yerine getirdiğiniz takdirde iyi neticeler almanız mümkündür.

4) «Bu evde dede var. Perili köşk. Tekinsiz evler....» gibi ruhların etkileri altında bulunan mahaller çoktur.

Ya bulunduğu yerden ayrılamıyacak kadar o yere bağlı ruh veya ruhların tezahürleriyle veya bir takım manyetik tesirlerin orada birikmiş oluşundan, müsait şartlar altında olan tezahürlerden bahsedebiliriz.

Yukarıda da dediğimiz gibi, henüz insanların tam anlamıyla bilemedikleri, bilgileri dışındaki olayları, ancak sezgileriyle değerlendirdikleri, bizlerin şuurlu olmak için daha ne kadar çok yol tepmemiz icabettiğini her vesileyle göterişi, üzerinde derin derin düşünmemizi, yeteri kadar septik ve cehitkâr olmamızı işaret ediyor..

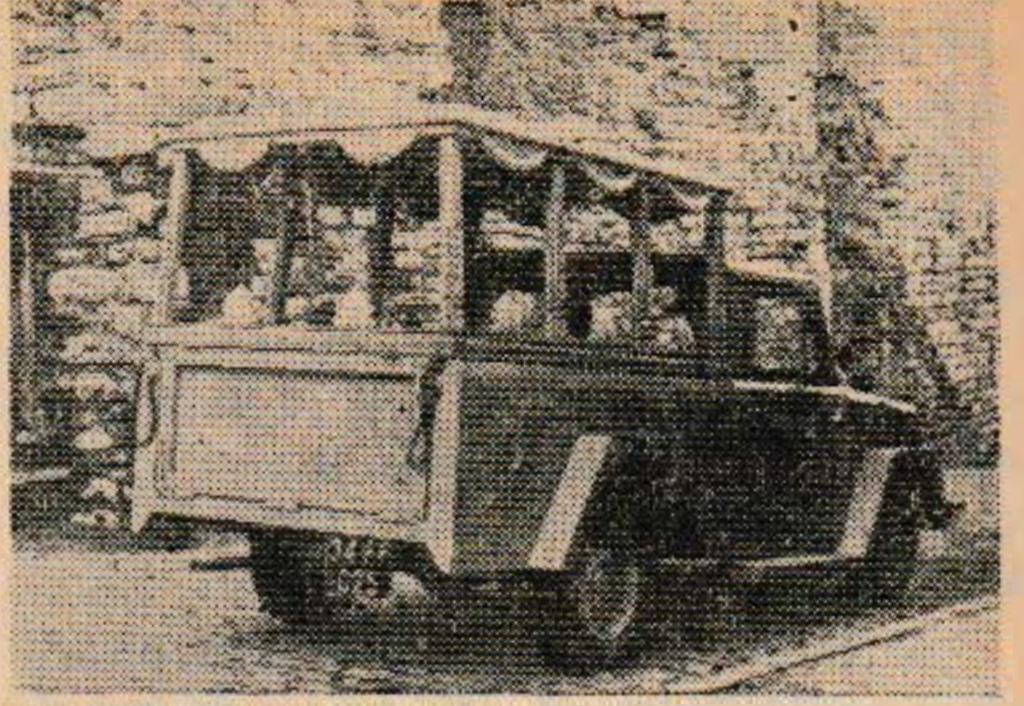
Başarılar, sevgiler.

YARDIMCI ÜYELERİMİZ :

- 55) Yedigâr Cebeci
TCDD. Şube 42. de Tekniker
SİVAS - GAR
- 56) Şahin Gerçek
Lv.Kd.Üsteğmen
46. Ekmekçi Bl. K.
Aşkale - ERZURUM
- 57) Süleyman Dalkıran
Konak Mah. Bahçe Sk. No. 16
SÖKE

- 58) Teoman Uçkun
Fermeneciler No. 90
Galata - İSTANBUL
- 59) Ertan Kura
Şair Eşref Bulvarı
1437. Sk. No. 21, Kat 2
Alsancak - İZMİR
- 60) Yaşar Selçuk
Kösten Köyü
Honaz - DENİZLİ

ÖLÜM HABERİ

Yazan: Vinna MIDDLETON

Kayınvalidem Sara Vilson, California'da Burbank'da çalışıyordu. Kocam ve ben çocuklarla Los Angeles'de oturuyorduk. Geçen sene 20 Ekim'de, gece saat 4,45 de telefon'un acı sesi ile uyandık. Telefon eden kayınvalidemdi. Heyecandan sesi öyle değişti ki, söylediği karma karışık sözlerden hiç bir şey anlayamadım; yalnız ısrarla oğlu John'u istiyordu. Telefon'u John'a verdim ancak o zaman biraz sakinleşti.

John sabah 7'de işine gitti, bir müddet sonra da ben kayınvalidemi çalıştığı yerden telefonla aradım, meşgul olduğunu ve kendisinin bilahare beni arıyacağı haberini verdiler. Saat 12 olduğu halde hâlâ aramamıştı. Öğleden sonra kapı çaldı; gelen kayınvalidemdi; heyecanlı yorgun ve uykusuz görünüyordu. Onun bu halini ilk def'a görüyordum. Bana işinden izin alarak geldiğini söyledi ve başından geçenleri anlatmağa başladı:

«Her zamanki gibi günün yorgunluğu ile erkenden yatmış ve hemen uyumuştum. Saat 3 de sokak kapısının önünden gelen bir araba gürültüsü ile uyandım. Araba evin önünde durmuştu. Bizim sokak, bilirsin, pek sakindir, arabalar nadiren geçer. Düşündüm gecenin bu saatinde bana araba ile kim gelebilir diye. Merakla kalktım ve pencereye gittim; evin önünde park yapmış olan araba uzun ve siyahtı. İki siyahlar giymiş adam arabanın arkasından bir şey çıkarıyorlardı. İki siyahlı adam da kaldırım da durmuşlar onlara bakıyorlardı. Ara-

banın bir cenaze arabası olduğunu farkettim ve içeriden çıkardıkları şey de bir tabuttu. İki adam tabutu aldılar ve kapımın önündeki basamakları çıkmağa başladılar. Sokağın ışıkları yanıyordu ve mehtap da vardı. Ben merak saikiyle olanları takip ediyordum ve hiç bir endişem yoktu. Bu, sakin halim birden paniğe döndü. Allahım! Bunlar John için geliyorlar diye feryat ettim. Derhal pencereyi açtım aşağı eğilerek onlara avazım çıktığı kadar bağırarak John'un burada olmadığını tekrar tekrar onlara söyledim. Onlar durmuşlar bana bakıyorlardı; sonra geri döndüler. Tabutu tekrar arabaya koydular ve kendileri de arabaya girip uzaklaştılar. Ben de pencereyi kapadım ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladım. Bu olay'ın izahını bir türlü yapamıyordum, tir tir titriyordum. John'u almıya geldiklerini de nereden çıkarıyordum anlamıyordum. Vinna, inan bana, rüya falan değildi. Uyanık ve ayaktaydım; anlattığım hâdiseyi olduğu gibi yaşadım.»

O'na John'un sıhhatinin fevkalâde olduğunu söyledim. İsterse gece bizde kalarak bizzat görmesini teklif ettim. Kabul etti ve kaldı. Akşam John geldi, annesinin sakin görünmeğe gayret gösterdiği gözümünden kaçmıyordu. Bütün akşam gözünü oğlundan ayırmadı. Sabah John işine gitti, annesi de kendi evine döndü. O gün öğleden sonra saat 4 de eve iki polis geldi ve John'un işinde bir kaza neticesi ölmüş olduğu haberini getirdiler.

Yunus Emre ve ölümsüzlerin dünyası

*Şöyle hayran eyle beni
Aşkın odına yanayım
Her kande kim bakar isem
Gördüğümü sen sanayım*

*Deniz gibi kaynar bu can
Gemi gibi kayar bu ten
Buncılayın bir denizde
Ko gark olup boğulayım*

*Yüz bin deniz geçer isem
Yüz bin ırmak içer isem
Susalığım kanmaz benim
Ne şerbet içip kanayım*

*Yüz bin hûri gelir ise
Aldatmaya bu canımı
Aşkın gönlüm yağmaladı
Senden nice usanayım*

*Yunus demedi bu sözü
Cana doldu dostun özü
Kördür münkirin gözü
Ya ben kime göstereyim.*

Bu Aşk ne biçim aşkıdır ki her yerde gözüktür? Kendisi bir şuur olup daha üstün bir şuurun varlığını, mânâsını, işaretlerini her yerde görmek.. Ve kuru bir fikir olarak değil, bunu ruhunda yaşamak, duymak, bilmek..

Ruhun içindeki fevranın sonsuzluğu, süruru, anlatılmazlığı karşısında hâdiseler dünyasında kayan şu bedenimiz; his hayatımız; beş pencereleli batiskafımız...

Öyle bir hadiseler dünyası ki, ondan mânâlar fıskırmakta ve bu mânâlar ruhun mânâlarına karışmakta, imtizaç etmekte.. Boğulan, bencilliğimizden başka nedir ki? Bu ölüm gerçek yaşamadır.

Ruhun yaşamasındaki sonsuzluk, tekâmülün sınırsızlığı; yüzbin nehri içseniz, onca alemde geçseniz tükenmez. Gelin de siz bu hayata beden içindeki hayata, bir tek deyin; o hayatın tek

tek hâdiselerine kapılın da o hâdiselere dayanan uydurma bir dünya bina edin. Ondan sonra bunaltınız, sıkıntınızın geçmesi için ya her şeyi herkesi itham edin veya aman dileyin.. Yüzbin nehri içmek karşısında bir bardak şerbet karşısında yutkunan insanın çaresizliği.

Huriler peşinde koşan insan duygusu, bir eksikliğin tamamlanması için boyuna onlardan medet umarken içtiği suyun susuzluğu arttıran kavuruculuğunu, tuzunu, acı lezzetini duyuyor. Aldanmalar, kısa kavuşmaları takib eden uzun ayrılıklar ve hayallerin fırtınalı tükenmezliği.. Ama bir noktada, yaşayan insan ruhu aldanmıyor; tükenmez bir sevgi kaynağına başını uzatmıştır; nasıl usanır ki ayrı bir duygu bütünlüğü, asaleti, sonsuz sevinci içinde, yine yaşayıp tekâmül etmede. Burada kayıp yok; esef yok, ayrılık yok. Ama her an yeni, her an üstün kıymetler silsilesinin devamlılığı, huzur içindeki yaşayışı var. Miskince değil, son değil..

Bu lâfı Yunus söylemiyor. İçindeki Alem konuşuyor. Ötelerden bir sesleniş bu. Yaz rüzgârının otlarda hışırdaması, kayalardan döken suyun sesi gibi gerçek bir lisan bu. O yaşayış öylesine gerçek ki, gösterilebilir. Ama o dünyada yaşama duygusu bizde belirince.

Rüyalar ve Yorumları

(Geçen sayıdan devam)

Hazırlayan : Ergun ARIKDAL

RENK SEMBOLLERİ :

Renklerin geleneksel sembolleri hakkında bir kaç misâl vererek bahsimize devam edelim.

Mavi

Mavi renk samimiyet, sadakat, dürüstlük, dostluk ve sulhün işaretçisidir. Jüpiter ve Junon gibi ilâh ve ilâheye izafe edilirdi. İsa Peygamber kerametlerini arzederken mavi bir elbiseye bürünmüştür. Mavi rengin günlük yaşayışımızdaki değeri bilinen bir şeydir. Sükûnet verdiği gibi, zihnin intizamlı çalışmasını da kolaylaştırıcı hassalara yahut tesirlere maliktir. Safiyet, saadet, sağlık, maddî tatmin ile ilgili olarak rüyalarımızda insanı türlü güzel duygulara daldırır.

Kırmızı

Kırmızıya Ruh ateşinin sembolüdür derler. Eski medeniyetlerde, Mars ismi verilen ilaha atfedilir ki kavgacı ve mütehakkim faaliyeti ifade eylemiştir.

Birçok bakımlardan aslî faziletleri içine alan kırmızı renk: merhamet, hayırseverlik, canlılık, hayâ, öfkeyi ifade ettiği gibi, ay-

rıca kıın, gazap, gaddarlık ve katliâmı da ifade eder.

Şeytanın rengi kırmızı imiş. Hikâye ve masallarda hep böyle anlatılır. Neden böyledir, pek bilinmez!

Sarı :

Sarı güneşin rengidir. Apollon'un rengi de sarı olarak bilinmektedir. Sırası gelmişken şunu arzedelim ki, yazımızda sıraladığımız İlâh'lar eskilerin (Yunan ve Romalıların) bazı tabiat kanunlarını, kuvvetlerini ifade etmek için kullandıkları vasıtalarıdır. Çoğu zaman olduğu gibi, vasıtalar gaye olarak ele alındığından, putlaştırılmışlardır. Muhtemeldir ki Apollon, güneşin belirli yahut genel bir kudretini ifade etmek için meydana getirilmişti.

Evet, sarı renk üstün dünya anlayışı içinde, ilahî ilhamlarla aydınlanmış beşer zekasını ifade eder. Dinî sahada iman'dır. Günlük hayatta gönül zenginliğini, mes'ut ilhamları, bilgeliği, iyi öğütleri temsil eder. Kötülük babında, gayesi ve prensibi fesatlık olan bencilliği ortaya koyar. Soluk sarı renk aldatma ve aldanma ile hıyanet'i gösterir.

Yeşil

Yeşil'e ilham ve fiillerle yeniden üremeyi, doğuşu ve yaratıcılığı yöneten Venüs'ün rengidir derler. İlkbaharda yeryüzünü mebzulen kaplayan yeşil, bütün dünyada yeniden doğuşu ve yeniden vücûd bulmayı, mes'ut bir olay olarak önümüze sermez mi? İlâhiyat sahasında yeşil, ümidi ve inayeti belir-

tir. Ailevî münasebetlerde bahtiyarlığı, saadeti ve aşkı dile getirir. Bir de bunun aksi var: İntikamcı Venüs'ün öfkelerini manevî çökme, delilik ve bedbinlik takibeder.

Meşhur astronom ve durugörü medyomu olan Swedenborg Cehennem zebanilerinin (!) gözleri yeşildi der. Şeytanın da gözleri yeşilmiş. Bu tarzda acaba neyi ifade ediyor yeşil?

Beyaz

Beyaz ay'a ait bir renkdir diyorlar. Phoebé'nin rengi. Mutlak olan İlahinin akisi olarak kabul edilen beyaz renk seçkinlerin zafer elbisesidir. «Nefsini yenen kimse beyazlar giyinecektir.» Bütün dinlerde, beyaz harmoniye, elbise v.s. din ulularının kisvesi olmuştur. Bu renk temel olarak, bakırlığı (bilhassa ruhî bekâreti) sağlığı, adaleti ve zaferi işaret etmektedir. Fakat aksi durumları da ifade ettiği vakidir: sefalet ve sıkıntı, verimsizlik ve soğukluk...

Siyah

Satürn yıldızının kasvetli rengi siyahtır. Fakat vekar ve hikmeti, bilgi ve hakimiyeti de ifade eder. Şahsa göre matem, felâket, ters olayları haber verdiği gibi, parlak, gümüşî siyahlar asıl ve yüksek ve o nisbette derin düşüncelerin cereyan ettiği bir ruh halini de gösterir. Orta ve eski çağda, sihir ve şifa üzerinde çalışan

kimseler siyah yünden örülmüş elbiseler giyerlerdi. Büyücülerin siyah harmaniyeleri, siyah örtüleri ve siyah mücevherleri vardı. Sihirbaz toplantılarının büyük mumları vardı. Sihirbaz toplantılarının büyük mumları yahut reçineli meş'aleleri siyah renkli olurdu.

RÜYALARDA

Yorumlamalara kendi seviyesinde yol göstermesi faydalı olacak şu hülâsayı arz ediyoruz:

Siyah ,Şeamet (ölüm, intikam, bedbahtlık)

Beyaz : İyi alâmet, bazan verimsizlik, kararsızlık, pasif hayır severlik.

Gri : korku, sıkıntı, heyecan.

Menekşe, Mor : yumuşaklık, saadet, feragat, fedakârlık.

Mavi: temizlik, mutluluk, sıhhat, maddî bolluk.

Yeşil : samimiyet, neşe, nüfuz edicilik, bilgelik, gizli ilham.

Sarı : maddî sükûnet, rahatlık, bolluk.

Turuncu : Mes'ut bir aşk, şahsi hareket kudreti, meşakkat.

Kırmızı : ihtiras, dövüşgenlik, faaliyet, şiddet.

Erguvan : öfke, arıza, bozuşma, şiddet.

Renklerin dilini bilmek bambaşka bir bilgi işidir. Herşeyden önce insanın şu veya bu kanaldan aldığı çeşitli tesirlerin insan ruhunda meydana getirdiği intibalar ve yerleşmelerle ilgili dir. Her renk her zaman aynı tesiri taşımaz. Bizlerin ruh hallerimize göre renklerin değer kazandığı sabittir. Öyleki öfkeli anlarımızla sakın anlarımızın renk zevki tamamen başkadır.

Ruhsal tedavilerde renkler çok önemli rol oynarlar. Asal renkler asıl mizacı ortaya koymakta, gerçekten iyi bir ölçü vasıtası olmaktadır. Modern propaganda ve ilâncılıkta rengin değeri ve yeri birinci plâni alır.

Psikolojik infisal esnasında, medyomun gördüğü renk kombinezonlarına ve renkli şekillere göre, hem medyomun irtibat derecesi ve hem de degajmanın derinlik durumu sağlam şekilde takib edilebilir.

Aynı şekilde rüyalarımızdaki renkler bizim hayatımızın mücadelesini, ne gibi tesirlerle beslendiğimizi, onları hangi hale getirdiğimizi anlatırlar. Ruhî dengemizi, aksaklıklarımızı, varlığımızdaki ikili mücadeleyi (hayır ve şer; şuur ve şuuraltı; ince ve kaba tesirleri; ego ve vicdanı; mantık ve iman) lâtif, zarif ve hayâl alemi içinde bize takdim eden renkli rüyalara dikkat de fayda vardır

(Devam edecek)

Kendini At Sanan Binicinin Hikâyesi

Yazan : Suat TAHSUĞ

*Kurbağalar semin için ötüyor nisan geceleri,
Biliyorum.*

İnsanı siz bir tek mi zannedersiniz? Nerde... Her insan birbirini tanımayan, birbirine yabancı bir çok varlık gibidir.

Düşünceler bazan, insan kafasında lüzucetli ve simsiyah dalgalanır. Bunlara düşünce demeli mi? Bunlar kopuk film parçaları gibidir.

Düşüncelerin gerisinde korku, aciz, şüphe, isyan, yılgınlık.. ve ebedi bir azap, gizlidir. Bazan karamsar bir akıl bunları düzene koymaya çabalar.

Sıkılır insan. Sıkılır da bu sıkıntıyı bilgisiz çözemez. Bu bilgiyi de elindeki eski miş tekerlemeleri atmadan bulamaz. Nereden yerleşmiştir insanın kafasına o şeyler? Gerçekle ilgisi nedir? Araştırmadan niçin konulmuştur oraya? Tabiattaki değeri nedir bunların?

Gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde pembe çiçeklerini açmış bir kayısı ağacı, mavi göke dallarını yükseltiyor. Bu hayâl bir an sürdü. Gerideki karanlık bölge konuşuyor: Benimle ne ilgisi var bunun? Ciddiyetle ne ilgisi var?

Geçmiş günleri, sevdiğim günleri düşünüyorum. İçim yine acıyla doluydu. Kaybetmek korkusu beni öylesine sarmıştı ki, gördüğüm her güzel şeye lüzumundan fazla bakıyor ve güzelliklerden zevk alamıyordum. Diyordum ki, bir gün öleceğim ve bütün bunlar gidecek.

Hep böyle değildim ama. Bazan öylesine güzel şeyler duyuyordum ki, bunu ilk önüme gelene, seçtiğime anlatmak istiyordum. Aynı bir dünyada aynı ve geniş kıymetler vardı. Kendini kaptırınca insan, saatlerce konuşabilirdi. Nedense seçtiklerimi hep gözlerim seçiyordu.

Ama, bir an, bu dünya yabancılaşıyor-

du. Önceden görünen dost hayaller, nedense, düşünenin kafasından dışarıya aksediyor; buzlu bir çölü bir bahar manzarasına çeviriyordu. Yalancı bir dünya idi bu. Güneş uzak, uzak; soğuk bir akıl, mantık dünyası ki, kıymetlerini duygusuzca, hayvani değerlerden alıyordu.

İnsanın kendi kendini aldatmak hususundaki ısrarı.. İlk hükmü yanlış vermiş olmayı bir türlü kabul edemeyen soysuz, bir mantık, olmayan kıymetleri var göstermeğe çalışan aptalcasına gayret.

Bir atınız olsa; bununla kırdan dolaşmaya çıksanız. Serbest bırakacağınız at ne yapar? Yol kenarındaki yeşil otlara uzanıp yemeğe başlar. Bir benzerinin koştüğünü görürse hemen onunla bir yarış tutturur. Hele ahırına, tavlasına yaklaşmaya görsün; öyle bir koşuya kalkar ki süvarisinin sırtından düşüp yaralanması onu hiç ilgilendirmez.

Haksız mıdır at? Haksız mı hemcinslerinin kokusunu alınca kişner ve başını sallarsa? Asla. At attır. Ancak binici de binici olmalıdır. Elbet ona arpa verecek, onu suvaracaktır. Fakat gemler elinde, etrafını seyredecek, hedefe onunla gidecek; onu usulünce sevecek ve yedecektir. O zaman at da sever onu. Aralarında bir anlaşmazlık çıkmaz.

Bir gün, size ne kadar şaşılacak gibi gelirse gelsin; bir atla birlikte yaşadığımı hissettim. **Benim yerime at düşünüyordu.** Ben de onun fikirlerini kendimin zannediyordum ve kendi ölçülerime vurmaya çalışıyordum. Etrafımdakileri ben değil at seviyor veya nefret ediyordu. Tabii ben de işi anlamadığım için, zavallı atıma kendi düşüncelerimi tatbik etmeye çalışıyordum.

Meselâ, bir yere gitmek istesem ve o aç ol-
sa ona yem, yeşillik yedirmiyor, fena halde
kızıyor; kırbaçlayarak onu koşturuyordum.
- Tabii hep kendimi at zannettiğim için ken-
di kendime kızıyordum - O biçare de nefes
nefese, bitkin, varmak istediğim yere to-
pallıya topallıya varıyor ve orada iştahsız,
ne bulursa çimleniyordu.

Sonra, birden, kendimin bir binici ol-
duğumu keşfettim.

Bir insan kafasında bir at düşüncesi
dalgalanırsa, o başlangıçta bahsettiğim ka-
ranlıklar meydana geliyor; sürüyor da sü-
rüyor.

Benim yaşıma atın yaşı değil. Arzularım
at arzusu değil. Bir gün sevgili atım ihti-
yarlar ve ölürse yeni bir at alabileceğim..
O gün bu gündür o da benden memnun ben
de ondan. Birbirimize pek karışmıyor ve
birbirimizin hakkına hürmet ediyoruz.

Alnıma ılık bahar rüzgârı çarpıp okşa -
dığı zaman ben, rüzgârla konuşabiliyorum..
Ve nisan gecesi öten kurbağa bana şöyle
sesleniyor; Bu güne kadar kendine insanca
yaşamayı yasak eden sendin. Etrafın hep
seni seviyordu; senin için üzülüyordu. Ama
sen hiç bize kulak vermedin ki..

O zaman ben, kurbağayı, ılık bahar rüz-
gârını, gök yüzündeki yıldızı, ayağımın al-
tındaki toprağı seviyor, seviyorum. Atım
da kendi aleminde..

Etnoloji Ruhlara inanıyor

(23. sayfadan devam)

Batı'ya yarayan bir felsefedir. Onun gururu-
nu ve tahakküm arzusunu tatmin içindir.
Yarın, alimlerimizin ay'a çıktıklarını düşü-
nelim. Bir seyyareden diğerine uçarken, ha-
yatın sentezini başardıklarını, her hastalığa
deva bir ab-ı hayat bulduklarını düşün-
elim. Bundan ne çıkacak? İhtiyaçtan fazla
elde ettikleri patatesleri yok etmekten baş-
ka çare bulamayan insanoğlu kendisine
verilmiş olan beşeri hayatın fazlalığını kul-
lanmasını bilecek mi?

Batı dünyası uzun zaman insanlık ta-
rafından takib edilen yoldan ayrılmıştır. Şu
yirminci yüz yılın sonunda 2000 yılının kor-
kusu içindedir. Her zelzelede zamanın sonu
geldiğinden, işaretlerden ve peygamberler-
den bahsediyor. Bu korkumuz kendi ölümü-
müzün korkusunun aksinden ibarettir. Çün-
kü maddi gelişmemize rağmen beşer mace-
rası ve onun devri bundan böyle bize yaban-
cıdır.

Biz batılılar, labirent içinde farklı bir
istikamet tuttuk. Bizi doğru yola çıkaracak
bir ipucu yakalamaktan uzağız. Yollarından
emin, yetişkin kimseler değil, karanlıkta
kaybolan çocuklarız. Belki sert enselerimizi
eğerek çıplak ayaklı kardeşlerimizin küller-

Mukadderat

(19. sayfadan devam)

met için himaye ve yardım vazifesini üzer-
lerine almış bulunan varlıklar tarafında
insanların ihtiyaç duydukları vasıtalarla
birine sahip olabilmeleri için her türlü ko-
laylıklar temin edilir. Yeterki, o insan, ev-
velce kullanageldiği vasıtaların kendisine
kâfi bir sür'at temin edememekte olduğunu
idrak edip bağlı bulunduğu vasıtalarla ay-
rılmamak cesaretsizliğini ve taassubunu
göstermesin.

**Mukadderatımız, istek, irade ve cehdi-
mize bağlı ve onun bir neticesidir. Ayrıca
lâyık olduğumuz kaderin mecburî ve zorla-
yıcı itişine tabî oluşumuz da bizim için ay-
rıca bir zarurettir.**

(Devamı var)

de bıraktığı mütevazi izleri bulabileceğiz,
belki her inisiyasyonun en üstün kelimesini
çözebileceğiz.

Denizler ve kıt'alar boyunca insanlardan
harflerle yazılmış bir tebliğ var; okuyacak
kafa bizde ve bu kaybolmuş kelâmı bulabi-
lecek olan bizleriz.

— SON —

Bir Evvelki

HAYATINI

ANLATIYOR

Kanada'da hipnotizma yolu ile reenkar-nasyon'un isbatı çalışmaları günün konusu haline gelmiş ve geniş ilgi toplamıştır.

Babası Kenneth'in hipnotize ettiği 15 yaşındaki kızı Joanne, tedricen geçmiş sene-lerin yaşantısını tekrarlatarak daha gerile-re götürüldüğünde bir asır evvel yaşamış Susanne Ganier hüviyetinde bir yaşlı kadın olarak meydana çıkıyor.

Annesinin adının Catherine ve babası-nın Mason Ganier olduğunu, doğum tarihi -nin 1819 olduğunu, Ruben isminde bir de oğ- lan kardeşi bulunduğunu anlatan Susanne, 19 yaşında iken Thomas Morrow isminde yerli bir çiftçi ile evlendiğini, fakat kocası-nın bir çiftlik kazasında genç yaşta öldü -ğünü ve kendisinin de hiç çocuk sahibi ol -madan uzun bir ömür yaşadığını ve 1903 de 84 yaşında öldüğünü anlatan Suzanne, ika- met yerinin Ontario'nun kuzeyinde Owen Sound da Massie isminde küçük bir köy ol- duğunu söylemiştir. Köyden, bazan tek atlı küçük arabasıyla Vail's Point'e alışveriş i- çin gittiğini, bazan da Annan'da postahane- de çalışan Mrs Speedie isminde bir arkada- şını ziyarete gittiğini anlatmıştır.

Yukarda anlatılan tecrübenin zabıtları Toronto Daily Star gazetesinde yayınlandı. Bunun üzerine tabii çeşitli görüşler teati o- lundu, reenkar-nasyona inananlar kendi yo- rumlarını yaparlarken diğerleri, bunun bir muhayyile meselesi olduğunu söylediler. Di- ğer taraftan Joanne'ın babası Mr. Kenneth tahkikata girişti. İlk olarak Owen Sound'da giderek Massie köyünü aradı ve buldu; bir asır evvel 200 nüfuslu bir köy olan Massie şimdi bir yol kavşağından başka bir şey de- ğildi, fakat civarında hâlâ ikamet edenler mevcuttu o yere de Massie diyorlardı. Mr. Kenneth araştırmalarını derinleştirerek ora- nın yaşlı kimselerini arayıp buldu ve onları

sorguya çekti, içlerinden biri Arthur Eagles isminde yaşlı bir adam Mrs Morrow ismin- de yaşlı bir kadını hatırladığını söyledi ve şunları anlattı: «o zamanlar çok gençtim 14 veya 15 yaşlarındaydım, Mrs. Morrow'un küçük bir arabası vardı, bu bana pek cazip gelirdi, bazan Vail's Point'e alış veriş için giderken beni de yanına alırdı, sonra ben şehre çalışmağa gittim, bir daha da onu gö- remedim.» İhtiyar Arthur Eagles'in ifadesi tesbit edilmiş ve imzası alınmıştır.

Mr. Kenneth Owen Sound'da sonra Su- sanne'in arkadaşı Mrs. Speedie'nin yaşadığı civar kasabalardan biri olan Annan'a gitti ve soruşturmalara başladı, neticede Mrs. Spe- edie'nin 1909 yılında ölmüş olduğunu öğren- di, mezarlığa gidip mezarını gördü ve ta - şında 1909 da öldüğü yazılıydı.

İpnotize edilen kızın Susanne olarak an- lattıkları böylece isbat edilince bu olayla il- gilenen gazete geniş puntolarla olayı başın- dan sonuna kadar yayınladı ve pek çok a- kisler uyandırdı. Kanada dahilinde, bu ola- yın uyandırdığı merak ve heyecan, hudutla- rı aşır dışarılara da aksetti. Virginia Üni- versitesinin nevroloji ve psikiyatri dekanı uçağa atladığı gibi Kanadaya geldi. Mr. Kenneth'e müracaat ederek kızıyla bir de- neme yapmağı arzu ettiğini bildirdi.

Dr. Stevenson Joanne'ı hipnotize ederek onu Susanne olarak sıkı bir sorguya çekti. Aldığı cevapları banta aldı. Bilahare yaptı- ğı soruşturmalar neticesi Mr. Kenneth'in geçtiği yollardan o da geçti. Fakat o bun- larla tatmin olmadı, nüfus kütüklerinden de istifade etmeği düşündü.

Bu maksatla Owen Soundda tekrar git- ti, fakat oradan bir şey elde edemedi zira 1880 yılında büyük bir yangında bütün ev- raklar yanmış. Dr. Stevenson, bu olayla re- enkarnasyon'u isbat etmek yoluna gidilebi-

AĞLAMAK SIHHİDİR

Stuttgart (DaD) — Gözyaşları insanı hafifletir, üzüntüyü azaltır ve heyecan dolu bir sevinci, sakin bir memnuniyete çevirir. Batı Alman doktor ve bilginlerinin kanaatine göre, gözyaşları bir hastanın çabuk iyileşmesinde büyük rol oynar. ● halde ağlamak, şimdiye kadar zannedildiği gibi, lüzumsuz bir reaksiyon değildir. Gözyaşları sadece ruhi bakımdan ferahlık getirmekle kalmaz, mahiyeti henüz iyice anlaşılmamış olan bir zehiri de vücuttan dışarıya atar.

İnsan dünyada gözyaşı akıtabilen biricik varlıktır. Köpeklerin de ağlıyabildiği iddia olunmuşsa da, bu doğru değildir. Bir de «timsah gibi yalancı gözyaşları akıtmak» sözü vardır. Fakat yine de, gözyaşı dökülebilen yegâne varlık insandır. Amerikan bilginlerinin yayınlarını takip eden Stuttgartlı tanınmış bir psikoterapi uzmanı, gözyaşları ile yakinen ilgilenmiştir. Gerçek bu bilginin gerekse Amerikalı meslekdaşlarının buluşları, ruhun bir nevi «emniyet şapkası» olan gözyaşları meselesine yepyeni bir ışık tutmuş ve hatta, gözyaşlarının hastalık teşhisinde önemli bir rol oynadığını meydana koymuştur.

Esasında gözyaşı nedir? Kitaplar şöyle demektedir: Gözyaşı, gözyaşı guddelerinin ifraz ettiği bir sıvıdır. Hafif alkalik tuz eriyiğidir. Bu tarif doğru olmasına rağmen, mükemmel değildir. «Gözyaşı araştırmacıları» bu sıvıda tuz ve sudan başka, şeker, protein ve bulaşıcı hastalıklara karşı mücadeleye yarayan antiseptik bir maya bulmuşlardır. Gözyaşının terkibi her insanda farklıdır. Meselâ

İnceğini, fakat henüz bir şey söyleyemeyeceğini ve soruşturmalara devam edeceğini söylemiştir.

RUH ve MADDE'nin notu :

Bu haberi veren gazete, rekarnasyonu kabul eden tanınmış şahısların bazılarının isimlerini de bildirmiştir, bunlar: Plato, Goethe, Schweitzer, Dr. Carl Jung, Gand

Gözyaşlarını tabiiyle birçok hastahkları erken teşhis etmek mümkün - Gözyaşları birçok ızdırapları alıp götürür.

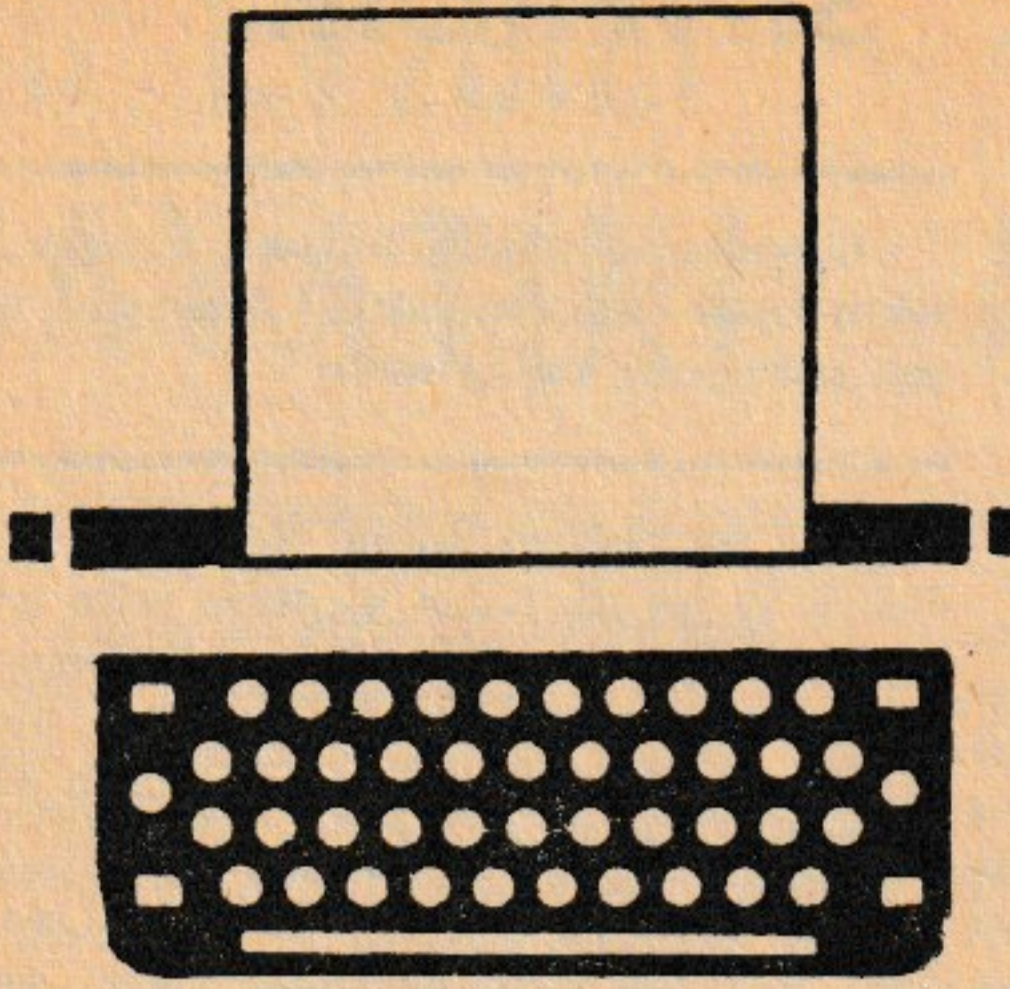
«normal gözyaşları», soğan doğrarken veya duman ve pis gazlardan meydana gelen gözyaşlarına nazaran daha başka bir kimyevi terkiptedir. Bundan başka kadınların akıttıkları gözyaşları erkeklerinkine nazaran başka bir kimyevi yapıdadır.

Gözyaşlarıyla vücuttan atılan zehirli maddenin meydana gelişi hakkında henüz tam bir bilgi mevcut değildir. Fakat bazı ruhi sızıntılarda vücudun zararlı miktarda gözyaşı meydana getirdiği şüphe götürmez. Bilhassa kadınların daha çok gözyaşı döktüğü malumdur. Vücutta teşekkül eden bir nevi zehir gözyaşı sinirine tesir etmekte, gözyaşı guddelerinde sıvı meydana gelerek dışarıya akmaktadır. Sarılık hastalığına tutulan kimselerde (sarılık ruhi sarsıntılardan da ileri gelebilir) gözyaşlarının da sarı olması şüpheye yol açmış ve gözyaşlarındaki kimyevi terkinin vücuttaki rahatsızlıklarla ilgili olduğu düşüncesi doğmuştur.

«Gözyaşlarının araştırılması» işi henüz başlangıç safhasındadır. Bu husustaki bilgilerin pratikte kullanılmasına henüz zaman vardır. Bununla beraber Stuttgartlı psikoterapi hekiminin kanaatine göre, doktorlar, pek yakında gözyaşlarını tahlil etmek suretiyle birçok hastahkları daha erken teşhis edebileceklerdir.

hi ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri U Thant. Reenkarnasyona daha pek çok ilim adamları, düşünürler ve feyizli çalışmalarını ile ün yapmış pek çok diğer kimseler zikredilebilir.

Reenkarnasyonu kabul edenler gün geçtikçe çoğalmaktadır - şüphe edenler ise müstakbel araştırmacılarıdır.

Okuyuculara CEVAPLAR

Sayın Hatice Toksöz — DÖRTYOL

Mecmuamız hakkındaki sitayışkâr sözlerinize teşekkür ederiz. Herşeye rağmen, elimizde olanları gereğince ve tedricî kaidesine uygun olarak herkese vermeğe çalışmaktayız. Gizli, sırlı bir mesele mevcut değildir. Ne yazıyorsak, onu biliyoruz; daha sırlı bir şey değil.

Sorularınıza cevap verelim :

1 — Fantomların gerçekliğini isbatlamak için pek çok usuller vardır. Bir takım fizikî aletler, cihazlar kullanılır ve müşahade yapılır. Fantom ile Medyom'u aynı zamanda müşahade etmek; fantomun el ve ayak nûlajlarını (kil, alçı, parafin üzerine) almak; temas etmek, fizikî kuvvetini ölçmek; sesini duymak, konuşmak v.s. gibi araştırma ve tesbit yolları mevcuttur. Zamanımızda bunlar «olağan» hâdiseler zümresine dahildir.

2 — Ruhların aslî yurdu Spatyom hayatıdır. Her bedenli varlık kendi ferdî tekâmülü için yaşar. Bu ferdiyet, tekâmülün tedricî artışıyla, yavaş yavaş başkalarını da kapsamağa başlar. Böylece insan başkalarının yükselmesi için kendini ortaya atar. Biz bunlara «görev sahibi» varlıklar diyoruz. Şüphesiz ferdin başkalarını düşünerek, onlara yardım gayesiyle hareket ederek elde edeceği neticeler çok daha başka hayırlı sonuçlar doğurur.

3 — Nefsaniyet; egoizmayı, çıkarıcılığı, aşırı ferdiyetçiliği, maddeye düşkünlüğü, ahlâkî zaafı, cemiyet anarşizmini içine alan; çokluk his ve hırs gibi geri tesirlerle beslenen bir malûliyettir. Bu halin birinci amili ruh kudretlerinin gelişmemiş olmasıdır. Bir de madde ile temastan doğan maddî tesirlerin ruhu sarması ve onu kısmen hüküm altına almasıdır. Burada, ruh kuvvetsizdir zannedilmesin. Ruh kuvvetlidir, fakat bilgisiz ve tecrübesiz olduğundan, maddî tesirleri kendi menfaati uğrunda kullanamaz; yani maddeye hâkim olamaz. Hakimiyet derecesine göre de nefsanîyet derecelerinin meydana geleceği belli bir neticedir.

Selam ve Sevgiler.

Sayın Naci Kılıçsırtı — MANİSA

«Bendeniz, yirmibeş seneden beri manevî bilimlerle iştigal ettim. Bunlara Felsefe, sosyoloji ve tarih de dahildir. Şunu itiraf etmek zorundayım ki; zihnimi dengeye getirecek, öğrendiklerini terkibe ulaştıracak temel kaziyeleri Derginizde, dolayısıyla Cemiyetinizde buldum. Sizin ışığınızı almak için, diye soruyorum, neden yirmibeş sene bekledim?...»

Neden otuz, kırk değil de, yirmi beş sene? Bilinmez. Sayısız sebepler, ihtiyaçlar, imtihanlar ve icablar bir araya gelerek sizi yetiştirmiş, beslemiş, denemiş yağurmuş ve nihayet «maya tutacak hamur» haline getirmiş olmalı.

Sizin bir yaşayış hedefiniz olmalı. Ruhunuzun insan kisvesi altında yeryüzünde tecrübelerle girişmesi, öğrenmesi ve ıstırap çekmesi «belli bir neticeyi» almanız ve belli bir «şuur açıklığına, duygu zenginliğine» sahip olmanız içindir. Her şey, bir şey'in tahakkuku istikametinde hareket etmektedir. Nasıl ki, bir çocuk doğmadan evvel türlü safhalardan geçerek tanı teşekküle ulaşır ve öylece gün ışığına kavuşursa, biz insanların da «idrak ve şuur açıklığı, iman ve sevgi hasletleri» öylece aynı devreleri geçirir.

Şükür ki görebiliyor, fehm ediyor ve olanı takdir edebiliyorsunuz. Zamanın azlığı çokluğu değerli olabilir. Fakat hiç bir şey anlamadan; «malûmat, tasavvur ve tahayyül aldanmaları» içinde bocalayarak yaşayıp gitmeniz de mümkün idi. Bunca yüzyıl söylene gelenleri siz de söylemiş olurdunuz, yani herkesin kast'ettiği yolu ta baştan tekrar yürürdünüz. İnsana uygun olan, gelmiş yolun nihayetini görüp oradan ötelere doğru yürümektir. Size ancak, sabır, metanet, yüksek duygu ve iyi nasibler dileriz. dostumuz.

Selâm ve Sevgiler.

Sayın Fehamet B. Kopdağlı — SAMSUN

Bir hayli olan sorularınıza sırayla cevaplar veriyoruz:

1 — Ruhların yaşı yoktur. Yaş yeryüzündeki zaman akışıyla ilgilidir. Spatyomun zamanı meçhulümüzdür.

2 — Telepati az-çok herkeste meydana gelir. Bunlar hakkında Mecmuamızda bilgi verilmiştir.

3 — Tekrar bedenlenmek bir zaruretin neticesidir. Bu zaruret ruhun olgunlaşması

dır ki, bu hal dünya vasatının bütün imkânlarını kullanarak, ona galebe çalmağa vabestedir.

4 — Spiritizma kelimesi A. Kardec tarafından yaratılmıştır, Ruhculuk manasına gelir.

5 — Ruhlar, bedenlerini terk ettikten sonra, hemen serbest bir idrak ve anlayış haline giremezler. Şaşkınlık, intibaksızlık içinde kalırlar. Dünya hayatlarının neticesi olarak saadet yahut ıstıraplı durumlar geçirirler.

6 — Her celsede «Hami Varlık» ismini verdiğimiz idareci bir ruh mevcuttur. Bu varlık Medyomu ve onunla ilgi kuracak ruhların tesirlerini ve diğer hazır bulunanların tesirlerini ahenk halinde tutar. Herşeyi tanzim ve takip eyler. Operatör ise bedenli bir idarecidir ve rolü önemlidir.

7 — Ruhlarla irtibat kurmak bir ihtiyacın neticesinde gerçekleşebilir. Bu ihtiyaç insanların olgunlaşmasını temin eder nitelikte ise, üstün Ruh Plânları medyomları sevk ve idare ederek, onların vasıtasıyla tebliğatda bulunur. İnsanların vazifesi ise bunları anlamak ve mümkün olduğu kadar hayatlarına tatbik etmektir.

8 — Ruhlarla irtibat kurarak tecrübelerle girişmek için bilgili ve olgun olmak gerekir ki ancak böylece iyi ve semereli sonuçlar alınabilsin. Her önüne gelenin operatörlüğe heveslenmesi ters ve tehlikeli neticeler tevli dedebilir.

9 — Rüyalarınızı kaydediniz. Sonra günlük hayatınızı müşahade ediniz. İkisi arasında uzak veya yakın alâkalar bulacaksınız. Rüyalar iyi bir rehberdir.

Selam ve Sevgiler

RUH ve MADDE'nin 5. CİLDİ ÇIKTI

Beş seneden beri sizlere hizmet edebilmek için bütün imkânları ile çalışan mecmuamızın 5. cildi satışa çıkarılmıştır.

Cilt fiyatı : 25.— T.L. Cilt kapağı: 5.— T.L.

Sipariş adresi : **RUH ve MADDE**

P.K. 1157 - İstanbul